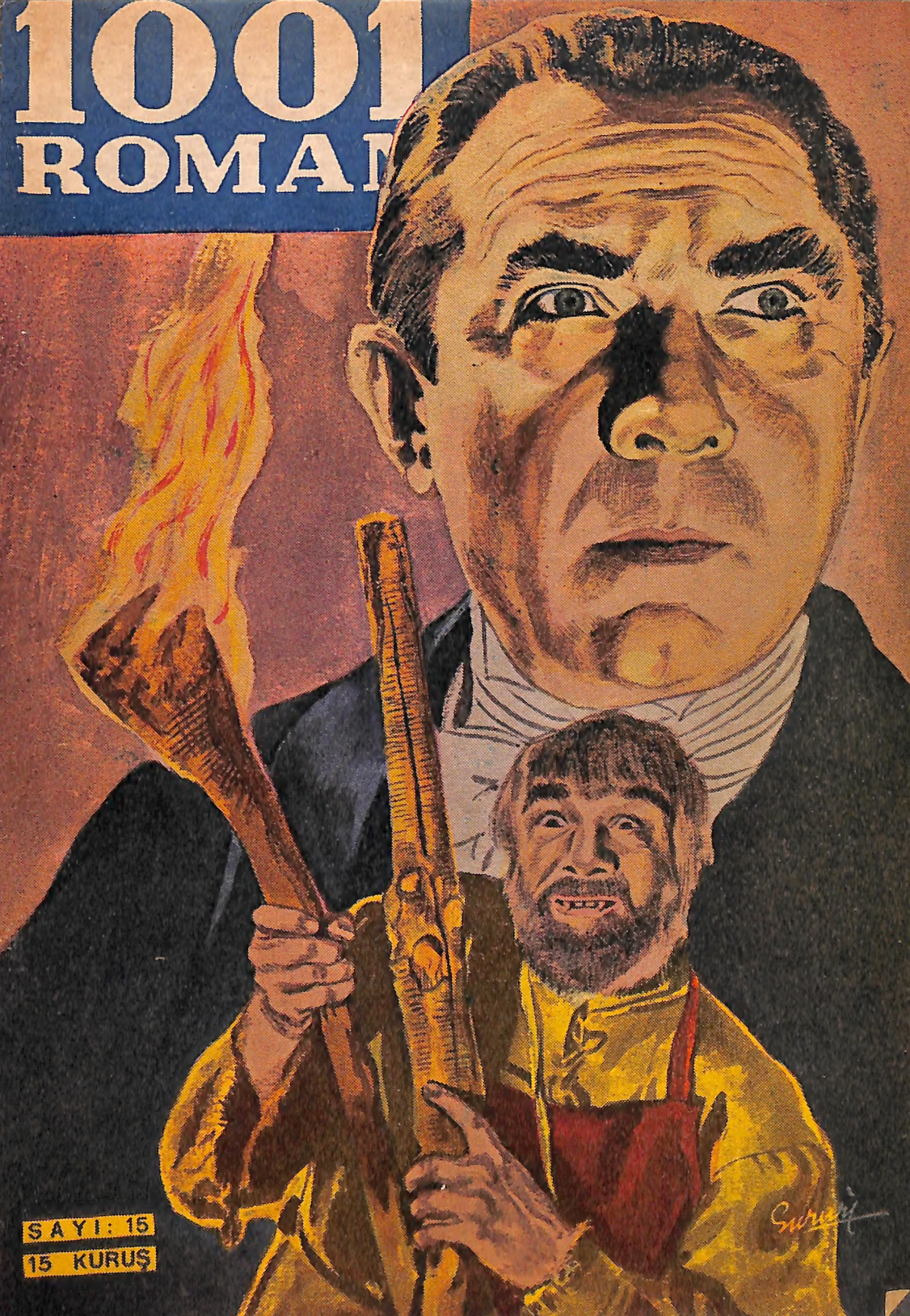

1001 ROMAN

SAYI: 15

15 KURUŞ

Signature

1001 ROMAN

SAHİBİ VE UMUM
NESRİYAT MÜDÜRÜ

TAHSİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ

SEDAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günleri
Çıkarılır Gençlik Mecmuası

ABONESİ:

Altı aylığı 36 sayı 390 kuruş
Yıllığı 52 sayı 780 kuruş

ADRES:

Ankara Cad. No. 36 — İstanbul
Telefon: 28714

Çıkarılan: TÜRKİYE YAYINEVİ
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİMEVİ

İÇİNDEKİLER:

SİNEMA AKTÜALİTESİ
Haberler

ÖLÜM CASUSU
Roman

CANI CEHENNEME
Hikâye

BUGÜNÜN HÂRİKALARI
Resimli Bilgi

YAĞMUR
Resimli Bilmecce

BELA LUGOSI
Portre

ANKARA EKSPRESİNDE
Film Hikâyesi

GİZLİ MEKTUP (X-9)
Resimli Roman

KAPLAN KIZ
Hikâye

(Kapaktaki resim: Portre
yazımıza aittir.)

5 Ağustos 1946

SİNEMA Aktüalitesi

KABURGASI KIRILDI

Son zamanlarda bir kovboy filmi çeviren Alan Curtis bir otomobil kazası neticesinde muhtelif yerlerinden yaralanmış ve bir kaburga kemiği kırılmıştır. Yıldız şimdi hastahane de sıkı bir tedavi altındadır.

COCUKLARI

Edward Arnold'un oğlu bir havacılık kampında uçuş öğretmenidir. Kızı da bir hababakıcı mektebinde tale-

YÜZBASİ

Bir numaralı şarkıcı kovboy, namıyla tanınan Gene

Autry halen Amerikan Hava Kuvvetlerinde yüzbaşı rütbesiyle vatan vazifesini yapıyor.

123 KİLO

«Vahşi Rüzgârlar Önünde» filminde Ray Milland ve John Wayne'le dövüşen Willie Davis, 123 kilo ağırlığında ve iki metre boyundadır. Meşhur prodüktör Cecil Blount DeMille onu Olympic stadyomunda güreşirken görmüş ve Hollywood'a getirerek onu filme sokmuştur.

Şimdi beyazperdenin bu devi Pat O'Brien, George Marphy ve Carole Landis'in oynadığı bir filmde hamal rolünü yapıyor. Ve fırsat buldukça

bedir. Edward sahne arası istirahatlerinde çocuklarına durmadan mektup yazar.

SARKI SÖYLİYOR

Gary Cooper son çevirdiği «Along Came Jones - Jones geliyor» isimli kovboy filminde «Melody» isimli bir şarkı da söylüyor. Şimdiye kadar Gary filmde hiç şarkı söylememişti.

DANTİNİN KARDEŞİ

«Otel Berlin» filminin erkek yıldızı Helmut Dantin'in erkek kardeşi Walter Dantin Avusturya'da Almanlara karşı savaşı bir vatansever gubunun şefiydi. Emri altında tam yetmişbeş kişi vardı. Helmut kardeşiyle itihar etmektedir.

NewYork'a giderek meşhur güreşçilerle güreşmeği de ihmal etmiyor.

Müfettiş Cakson dayanamadı. Yerinden fırladı. Topal omuzlarından yakalıyarak sarsmağa başladı:

— Bana bak! dedi. Ortada üç büyük cinayet var. Bunları yapan katili aradığınızı biliyorsunuz. Vereceğin cevapları tartarak ver. Yoksa başına belâ getirirsin.

Topal' hiç oralı değildi:

— Ne varmış sanki, diyor-du. Grin'i, Forest'i tanıyor-sak kabahat mi oldu? Yok-sa beni katil mi sanıyorsu-nuz? Grin öldürüldüğü sıra-da orada olmadığımı siz ben-den iyi bilirsiniz. Forest'in işinde de hiçbir alâkam yok. O halde beni niçin yakaladı-nız?

İş gittikçe sarpa sarıyordu. Cakson durmadan sual soruyor, arada sırada Cevat'la Valter de işe karışıyor-lardı. Fakat, Topal'dan hiç birşey elde etmek imkânı ol-muyordu.

Bu böyle devam edemezdi. Cakson onu herhangi bir suçla da alakoyamayacağını biliyordu. Bir saatten fazla süren bir uğraşmadan sonra odadan ayrılırken sivil poli-se:

— Biraz sonra herifi serbest bırakın, dedi. Fakat peşine en iyi adamlarınızdan i-kisini takın. Bütün hareket-lerinin adımı adımına takip edilmesini isterim.

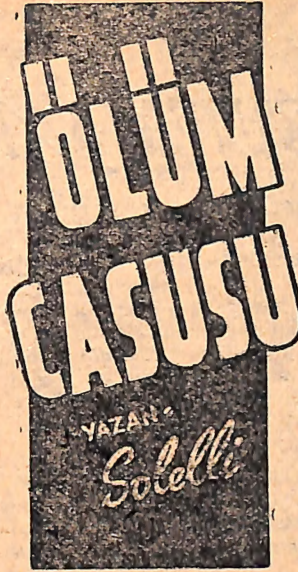
BU DA BİR TEHDİT!

Cakson yine fena birdu-ruma düşmüştü. Sıkıntısın-dan poflayıp duruyordu. Sac-ayağı tekrar onun odasında toplanmıştı. Müfettiş:

— Tuu.. Allah cezasını ver-sin! diye döğünüyordu. Sanki bir halt edeceğimiz gibi he-rifi yaka paça edip buraya getirdik. Haberi olma-dan takip etmek olmaz mıydı? Peşine adamlar takar, ne yaptığını kontrol eder, böyle-ce bir ip ucu yakalardık. Halbuki şimdi herif göz hap-sinde olduğunu bildiği için bir yere kımıldamıyacak.

Cevat Altan:

— Ammada yaptınız ha!

Resimleyen : SURURİ

Herifcioğlu sabahtan akşama kadar olduğu yerde kalacak değil ya. Bacakları tutulur sonra, dedi.

Şaka yapmak istemişti ama, bu buz gibi nükteye kendi bile gülemedi. Cenesini kaşıyarak pencereye doğru uzaklaştı.

O akşam şehrin dışında, asfalt yolun biraz gerisindeki bir bahçenin içinde bir takım gölgeler dolaşıyordu. Bahçenin orta yerinde iki katlı harap bir köşk vardı. Ağaçların arkalarına saklanmış olan gölgeler bu harap evi gözle-yip duruyorlardı.

Bu evde ne vardı acaba? Bu ev korkunç bir esrar saklamıyordu. Bu evde milyonluk bir define gömülü değildi. Sadece Ölüm Casusunun cinayet zincirine halkalık eden Topal Robert Stern, emniyet direktörlüğünden serbest bırakıldıktan sonra bu eve gelip kapanmıştı.

Evin içi de dışı gibi harap ve bakımsız idi. Mobilyalar tozdan görünmüyordu. Anlaşılan ev uzun zaman bakım-

sız kalmıştı. Stern herşeyin yerini bilen bir adamdı. Sanki bu evden sabahleyin çıkmış gibi, kapıyı açtıktan sonra biraz ileride duvara asılı olan lâmbayı bulup yakmış, onun yardımıyla esniyen merdivenlerden ikinci kata çıkmıştı. Burada bir odaya girdi. Fakat, bu oda evin diğer kısımlarından tamamen ayrı gibiydi. Öbür taraflar ne kadar pis ve bakımsız ise burası o derece düzgündü. Topal içeri girdikten sonra lâmbayı bir masanın üzerine koydu. Kabil olduğu kadar kırsarak pencereye yaklaştı. Pancurların arasında dikkatle bahçeye baktı. Sonra kendini bir koltuğa atarak cebinden bir sigara çıkarıp yakarken:

— Aptal köpekler, diye mırıldandı. Peşim sıra geldiler. Ben buradan haftalarca çıkmam onlar da haftalarca bahçede bekliyecekler. Benden ne öğreneceklerini umuyorlar acaba?

Sonra kendi kendine acı acı güldü. Yavaşça yerinden kalkıp odanın bir kenarında duran büfemsi bir camlı dolaptan büyük bir şişe, bir kadeh ve bir parça yiyecek çıkardı. Bunları masanın üzerine yaydı. Masanın başına bir koltuk çekip yerleşti. Bir taraftan yiyor, bir taraftan da kadehini doldurup içiyordu.

Aradan bir saat kadar geçmişti. Stern şişenin dibini bulmuştu. O sırada dışarıda hafif bir gürültü oldu. Birisi merdivenlerden çıkıyor gibiydi. Topal, sarhoşluğun verdiği sersemlikten bir an kendini kurtarır gibi oldu. Yerinden doğruldu. Elini arkasına atarak baktı. O anda kapı birdenbire ardına kadar açılarak içeriye pardesülü birisi girdi. Sağ eliyle pardesüsünün dış cebinde tuttuğu birşeyi ileriye doğru uzatmıştı. Yavaş yavaş fakat katil bir sesle:

— Kıpırdama! diye ke-nuştu. Beynini patlatırın.

Stern, pardesüden sivri bir şekilde taşmış olan şeyi ta-

banca olduğunu anlamıştı. Bir an arka cebinden tabancasını çekmeği düşündü. Fakat pardesülü adamın daha evvel ateş edebileceği meydana idi. Çaresiz elini cebinden çekti. Kalktığı koltağa tekrar çöktü.

Gelen adam pardesüsünün yakasını kulaklarına kadar kaldırmıştı. Oda kapısını kapıyarak, Topalın oturduğu kanepeye yaklaştı. Boş olan elini uzatarak herifin arka cebindeki tabancayı çıkarıp aldı. Sonra diğer ceplerini yokladı. Başka bir silâhı olmadığına kanaat getirince bir an durdu. Pardesüsünün yakalarını indirdi. Şapkasının elinin tersiyle arkaya itti.

Robert Stern bu gözlüklü adamı tanımıştı. Bu kendisini tevkif eden polis müfettişinin yanında gördüğü zayıf gençti. Peki burada ne arıyordu? Mademki polisle çalışıyordu, buraya niçin gel-

mişti? Dışarıda kendisini gözleyenler onların adamları değil miydi? Hem sonra kalın gözlüklerinin arkasında parlayan gözlerindeki o korkunç bakışın mânası ne idi?

— Ne istiyorsunuz? Beni niçin rahatsız ediyorsunuz? Bugün çektiğiniz mânasız sıkıntıyı az mı gördünüz? diye sordu.

Gözlüklü adam cevap vermedi. Gözlerini kısarak Topal'a yiyecekmiş gibi bir iki saniye baktıktan sonra, masanın üzerinde duran içki şişesine uzandı. Şişeyi kaptığı

gibi ağzına götürdü. Bir diğşte dört beş yudum birden içti. Derin bir nefes aldıktan sonra bir daha dikti.

Şişeyi masanın üstüne koyarken Topal hiddetle yerinden kalkacak oldu:

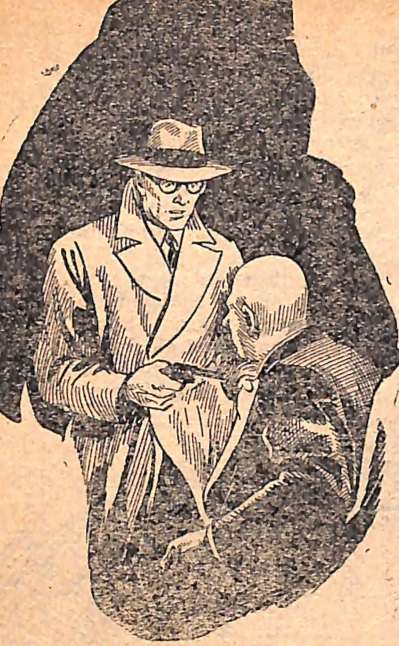
— Bu ne kepezelik! diye söyleniyordu. Siz kimsiniz kuzum?

Gözlüklü adam sert bir hareketle onu göğsünden iterek kanepeye yıktı. Sonra tam karşısına geçerek durdu. Ağır fakat insanın içine ürpermeler veren sert bir sesle konuşuyordu:

**Lâmbayı bulup
yakmış. onun
yardımı ile es-
niyen merdiven-
lerden ikinci ka-
ta çıkmıştı...**

— Ben kimim biliyor musun? dedi. Bugün beni emniyet müfettişi Cakson'un yanında görmüşsündür. Herhalde. Fakat ben polis değilim. Bir gazeteciyim. Sadece heyecanlı havadisler arıyan bir gazeteciyim. Müsteşar'ın ölümündenberi devam eden gelen cinayetleri takip ediyorum. Güya polisle birlikte çalışıyorum. Bunu onlar yutuyorlar. Fakat sana birşey söyleyeyim mi? Şayet sana çok itimat ettiğin bir gazeteci dahi bir söz verecek olursa, sakın inanma. Çünkü gazetecilik öyle bir meslektir ki insanı en sevdiği arkadaşına bile ihanet ettirir. İşitilmedik bir olayı ilk defa, herkesten

Gözlüklü adam sert bir hareketle onu göğsünden iterek kanepeye yıktı.

evvel haber verebilmek zevki, meslekdaşları atlatma heyecanı yok mu? İşte bu, bir gazeteci için zamanında milyonlardan daha kıymetlidir.

Gözlüklü adam bir an sustu. Çabuk bir hareketle içki şişesinden bir yudum daha aldıktan sonra devam etti:

— Evet ben de polisle çalışıyor görünüyorum. Fakat niçin biliyor musun? Diğer gazetecileri atlatıp bu «Ölüm Casusu» adını verdiğimiz esrarengiz katil meselesinde en yeni haberleri toplayabilmem için.

Total çoktan ayılmıştı. Gözlüklü adamın kendisinden daha sarhoş olduğunu hâlinde anlıyordu. Fakat bakışları çok fenasına gidiyordu. Gözleri onun gözlerine ilistiği zaman içinde mânasını anlamadığı korkulu ürpermeler hissediyordu.

— Peki benden ne istiyor-sun? diye sordu.

— Senden ne mi istio-

rum? Bay Robert Stern. Havadis istiyorum. Sadece havadis!...

— Ben ne havadisi verebilirim? Bugün Emniyet Direktörlüğünde hiç birşey bilmediğimi defalarca söyledim. Şayet birşey bilseydim orada söylemez miydim?

— Söylemezdin. Çünkü seni tevkif etmek için ellerinde کافی delil olmadığını biliyordun. Seni başka usullerle de söyletmezlerdi. Halbuki ben bu gece seni bülbül gibi ötürmeğe geldim. Dinle beni. Bu «Ölüm Casusu» meselesi beni Emniyet Müfettişi Cakson kadar, belki ondan daha fazla alâkadar ediyor. O nihayet vazifesini yapmağa çalışıyor. Fakat ben bu vazifemden başka bu mesele ile bir de şöret ve istikbalimi hazırlıyorum. Ben Türküm. Burada bir yabancıyım. Gazetemde küçük bir mevkiim var. Eğer bu meselede bugün rakiplerimi atlatabilirsem, birinci sınıf gazeteciler sırasına geçebilirim. Bu ne büyük bir şeref ve servet getirir. Bunu sen anlıyamazsın. Bu «Ölüm Casusu» işini hal-letmek için kendi kendime yemin ettim. Ne pahasına olursa olsun bu işi herkesten evvel ben temizliyeceğim.

— Peki benim bu meselede rolüm ne? Ben sana nasıl yardım edebilirim?

Gözlüklü adam korkunç pırıltılar yanan gözlerini Topal'ın gözlerine dikti:

— Burası Emniyet Direktörlüğü değil Stern efendi! dedi. Orada kanun var. İnsanı zorla söyletmezler. Eğer sınırların kuvvetli ise, karanlık odadaki asap bozucu sual yağmuruna tahammül edebilirsen, senden hiç birşey öğrenemezler. Ama burada karşıya iki kişiyyiz. Polis yok, seni himaye edecek dostların yok. Burada kanun da benim, herşey de benim.

Total sinirli sinirli güldü:

— Öyle mi zannediyorsun? dedi. Sivil polisler beni buraya kadar takip ettiler. Şimdi dışarıda bahçede bir ikisi nöbet bekliyor. En ufak bir gü-

rültü onları buraya koşturmağa کافی gelir.

Cevat Altan'ın gözlerinde ki korkunç parıltı büsbütün başkalaştı. Anı bir hareketle Topal'a şiddetli bir tokat attı:

— Köpek! diye bağırdı. Onlar buraya geldikleri zaman seni sağ bulacaklarını mı umuyorsun?

Hâli o kadar korkunçtu ki herşeyi göze almış bir insan katiiyetle konuşuyordu.

— Burada kanun benim! diyorum sana. Beni buraya girerken kimse görmedi. Şimdi seni tabancamla öldürebilirim. Ellerimde eldiven olduğundan tabancanın üzerinde parmak izleri bırakmıyacağıma göre, intihar ettiğini sanırlar. Bir cinayet olduğunu anlasalar bile benden kimse, ama hiçkimse şüphe etmez. Hatta burada görseler bile... Çünkü ben Emniyet Müfettişi Cakson'un arkadaşı, bu meselede polise birçok defalar yardım etmiş bir gazeteci-yim. Senden şüphe etmiş ve seni gözetlemek için buraya kadar yaklaşmış olabilirim. Tabanca sesini duyunca herkesten evvel eve girmiş olabileirim. Söylesene köpek herif.. benden kimse şüphe edebilir mi?

Total'in üzerine atıldı. Kuvvetli kolları ile gırtlığına sarıldı:

— Söyle! diyorum sana!.. Söyle... Söyle!..

Robert Stern sapsarı ke-silmişti:

— Benden ne istiyorsun? diye kekeledi.

— Ne mi istiyorum? Senden şunu istiyorum: Bütün bildiklerini teker teker söyleyeceksin. Senin Kâhya Grin'le konuştuğunu adadaki eve girip çıktığını, Milyoner Forest'i tanıdığını biliyorum. Herhalde sana bir emir veren, bu işte, beraber çalıştığın diğer arkadaşların var. Bütün bunları, ne bilyorsan hepsini istiyorum.

— Ben birşey bilmiyorum. Ben kimseyi tanımiyorum.

Korkunç bir yumruk Topal'in çenesini altüst etti.

Herif yerinden fırlıyacak oldu. İkinci ve daha kuvvetli bir yumrukla yere yuvarlandı. Can korkusile bağırarak oldu. Beline ezici bir tekme yedi:

— Bağır, çağır, ne yaparsan yap. Fakat buraya ilk girecek adamın seni, kurşunla beyni parçalanmış bulacağını unutma!..

Topal yerinden kalkmağa çalışırken dehşetten büyüyen gözlerle, kudurmuş bir şekilde kendisini tekme, yumruk yağmuruna tutan adama bakıyordu:

— Beni öldüremezsın. Kati olursun, bundan eline birşey geçmez ki!..

Delinin gülmesini andıran hafif, fakat tüyler ürpertici bir kahkaha:

— Elime birşey geçmez mi? Bu haberi dünyaya ilk verecek gazeteci ben olacağım. Hem bu ölümü keşfeden ilk adam da ben olacağım. Bu kadarı bana yetmez mi? Eğer bana ölümünden daha kıymetli birşeyler verirsen

seni öldürmeden bırakabilirim. Yoksa seni öldüreceğim. Buna emin ol. Buraya bu niyetle geldim. Stern hazretleri!

TOPALIN İTIRAFI

Cevat Altan birden herifin üstüne cullandı. Diziyle gırtlığına bastı. Sonra cebine atmış olduğu Topal'ın tabancasını çıkarıp şakağına dayadı:

— Sana son defa söylüyorum konuşacak mısın?

Stern'in gözleri yerinden uğramıştı. Boğuk bir sesle:

— Bırak beni... Allahım seversen bırak, söyleyeceğim! diye kekeledi.

Cevat Altan herifi omuz-

larından yakalıyarak kaldırdı. Koltuğa oturttu. Kendi de koltuğun bir koluna ilişti. Tabancayı herifin şakağından ayırmıyordu:

— Söyle! diye emretti.

Topal ölüm terleri döküyordu. Gırtlığını bir iki defa oğduktan sonra konuşmağa başladı:

— Benim cinayetlerin hiç biriyle uzaktan dahi alâkam yok. Ben sadece «Reis» in verdiği talimata göre hareket etmekten başka hiçbir şey yapmadım.

Cevat sordu:

— Bu «Reis» dediğin herif kim?

— Bilmiyorum. Sade ben değil diğerleri de bilmiyor.

Sağ eliyle pardesüsünün dış cebinde tuttuğu birşeyi ileriye doğru uzatmıştı.

Dur lâfımı kesme de bir bir anlatayım. Hem zaten anlatacak çok şeyim de yok.

Bundan iki sene kadar evveldi. Ufak bir suçtan dolayı birkaç ay hapiste yatıp çıkmıştım. İşim gücüm yoktu. parasızdım da... Ne yapacağımı bilmiyordum. Orada burada dolaşırken bir gün karşıma bir adam çıktı. Bu da garip bir hikâyesidir. Bir gün bir meyhanede oturuyordum. Meyhaneci krediyi kesmişti. Son defa bir konyak vermesi için tezgahtara yalvarıyordum ki yanıma bir adam sokuldu:

— Masama gel, dedi. Beraber içeriz.

Sevinçle koştum. Bana durmadan konyak ısımarladı. ne iş yaptığımı sordu. Hapisten çıktığımı saklıyarak işsiz olduğumu söyledim. Bana bir iş teklif etti. Yapılacak şey basitti. Çağırıldığım zaman muayyen bir yere gidecek, oradan verilecek olan işi alacaktım. İşin ne olduğunu söylemedi. Fakat çok para kazanabileceğimi kısaca anlattı. Kabul ettiğim takdirde avans vereceğini söyliyerek elini cebine attı ve bir avuç para çıkararak içinden birkaç tanesini seçti, avucuma sıkıştırdı.

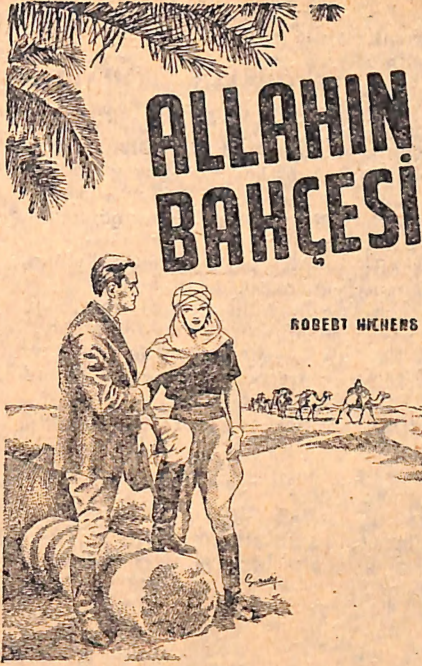
O kadar şaşırmıştım ki ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Para başımı döndürmüştü. Sadece «Peki» diyebildim. O zaman karşımdaki adam biraz daha bana doğru eğildi:

— Sana üç gün müsaade, dedi. Kendine bir yer bul. Üstünü başını düzelt. Bugün salı. Cuma günü akşamı saat yedide beni gel şu adreste bul.

Avucuma bir kâğıt sıkıştırdı. Başka birşey söylemeden kalktı. Borcunu ödeyerek meyhaneden çıktı, gitti.

Birkaç dakika kıpırdamadan öylece kaldım. Yavaş yavaş aklımı başıma topladım. Avucumdaki paraları saydım. Tam üçyüz dolar! Ben bu kadar çok parayı hayatımda ilk defa bir arada görüyordum.

(Arkası var)

ALLAHIN BAHÇESİ

ROBERT HENERS

YILDIZ
ROMANLAR

SERİSİNİN

3 ÜNCÜ KİTABI
OLAN

BU ESER

kendi serisine has
nefis kapak, güzel
bir baskı, temiz bir
türkçe, alıcı bir üs-
lûp ve büyük bir

haz ve zevkle okuyacağınız mevzuu ile ha-
zırlanmıştır. Pek yakında

ÇIKIYOR

YAZLIĞI

Dört renkli nefis çift kuşe kapak içinde si-
nemaya ve sinema dünyasına afit en son ha-
berler — Film Romanı — Hikâye ve dört
renkli yine kuşe kâğıda basılmış dört tab-
losu ile 86 sayfa olarak zengin bir şekilde

ÇIKTI

CANLI CEHENNEM

Sivil Polis Müfettişi Pomeroy, Royal Edvard hastahanesine girdi ve Başhemşire Moli O'Rork'u istedi. Beklerken sabırsız bir tavırla baş aşağı beş yukarı dolanıyordu. Çok endişeli olduğu hâlinde ve yüzünden besbelliydi.

Moli O'Rork gülümsüyerek girdi ve:

— Hoş geldiniz Pom-Pom! diye elini uzattı. Neyin var? Hastahaneye yatmağa mı geldin yoksa? Hasta görünüyorsun da...

Büyük bir hastahanenin başhemşiresi olmak için Moli O'Rork'un yaşı daha küçüktü. Kızıl çalar kısa kahverengi saçları ve iri mavi gözleriyle yirmi yedi yaşından da genç görünüyordu.

Müfettiş Pomeroy :

— Hasta değilim, dedi. Çok canım sıkılıyor.

— Ne oldu?

— Ne olacak, Diki Frir.

— Anlat Allah aşkına.

— Bu sabah tevkif edilmiş.

— Sahi mi? Ne fena.

Moli'nin yüzünde derin bir üzüntü belirdi. Diki Frir, ikisinin de çok sevdikleri genç bir hırsızdı. Bir talihsizlik yüzünden cürüm hayatına atılmış sonra da kendini kurtaramamıştı. Geçenlerde apandisit ameliyatı olmak için hastahaneye gelmişti. O zaman Pomeroy'la, Moli onunla durmadan meşgul olmuşlar, artık doğru yola sapması için nasihatlar vererek telkinlerde bulunmuşlardı. Genç Diki de, hastahaneden hem manen hem maddeten iyileşmiş olarak çıkmıştı.

Diki'yle uzaktan akrabahğı olan Pomeroy, gence iş bulmuş, iyi bir hayat sürmesi için elinden geleni esirgememişti. Onun Diki'ye ne kadar güvendiğini bilen Moli, şimdi bu meseleye ne kadar

ÇEVİREN :

NIHAL YEGİNOBALI

★

Resimleyen : FİRUZ

canının sıkıldığını tahmin edebiliyordu.

— Ne yapmış? diye sordu.

— Hırsızlık. Ama, ben de pek emin değilim. Bu akşam gece yarısından sonra ikide Hampsted civarında bir evin bahçesinden çıktığı görülmüş. Hâli, tavrı, pek garip olduğu için nöbetçi polis şüphe etmiş ve tuttuğu gibi o eve götürmüş. Kiler pence-resinin dışardan açıldığı ve evin soyulduğu anlaşılmış. Kasa kırılmış ve çok kıymetli olan taşlar çalınmış. Polis, tabii Diki'yi en yakın karakola götürmüş ve tevkif ettirmiş. Bir iki saat sonra Diki'nin beni görmek istediğini haber verdiler. Gittim. Herşeyi şiddetle inkâr etti. Sözde eve girmemiş, fakat sokaktan geçerken bir adamın bahçe duvarından atladığını görmüş. Polise haber vereceği yerde, aptal gibi adamı takip etmiş. Sonra da arkasından birisi kum torbasıyla başına vurup bayıltmış.

Moli, şüpheli şüpheli:

— Pek de insanı kandırıcı bir hikâye değil, dedi. Başısı sahiden yaralı mıydı?

— Hayır. Ama kum torbası insanı yaralamaz ki! Sahiden de kolay kolay inanılacak bir hikâye değil. Maa-mafih çocuk o kadar samimi görünüyordu ki, içimden inanmak geldi. Hem onun lehine olan bir nokta daha var. Diki, maymuncuk kullanmasını bilmez. Halbuki bu evdeki kasanın usta birisi tarafından açıldığı besbelli. Hattâ okadar ki açılış tarzın-

dan hırsızın kim olduğunu bile anlıyabildim Diki'den şüphe etmekle beraber, polisler de bana hak vermek zorunda kaldılar. Londra'da bu işi yapabilecek bir tek adam vardır.

— Öyleyse iş çok basit. Bu adamı bulursun, sonra...

— Ben de esasen öyle yaptım. Aradığımız adam Dik'in tevkif edildiği sıralarda bir kamyonun altında kalmış ve bu hastahaneye getirilmiş.

— İki adam getirildi. Hangisi acaba?

— Henri Vorton.

— Biliyorum. Çok tehlikeli bir durumda, Pom-Pom.

— Bir iki kelime konuşabilir miyim?

— Zannetmem ama, gel bir kere bakalım.

Henri Vorton'un yattığı koğuşa gittiler. Adamın yatağının etrafı bir paravana ile çevriliydi. Moli, hastanın nasıl olduğunu sorunca, başüstü hastabakıcı:

— Hâlâ baygın vaziyette Mis O'Rork, dedi. Eğer kendine gelirse size haber vereyim mi?

— Eğer mi?

— Doktor Forest, hastasının pek fazla yaşayacağını sanmıyor.

— Peki, beni çağırın öyle ise. Teşekkür ederim.

Hastahanenin uzun, loğ koridorlarından geçerek kapıya geldiler. Müfettiş Pomeroy:

— Ne aksilik! dedi. Halbuki o kasayı Henri Vorton'un açtığına âdeta yemin bile edebilirim.

— Kaza ne tarafta olmuş?

— Beyaz Kilise civarında.

— İyi ama, hırsızlık Hampsted'de yapılmış.

— Beyaz Kilise'ye gitmek için bol bol vakti vardı. Unutma ki, Diki kum torbasını

Kızılalar kısa kahve rengi saçları ve tri mavi gözleriyle yirmi yedi yaşından da genç görünüyordu.

başına yedikten sonra bir müddet baygın yatmış da, kendine gelip ayağa kalkınca tevkif edilmiş.

— Peki, ya çalınan mücevherler nerde?

— Bana kalırsa Vorton, kazadan biraz evvel onları bir yere koymuştur.

— Ölürsen, Diki'nin durumu büsbütün kötüleşecek, değil mi?

— Tabii. Çalınan taşları bulabilsek bari. O zaman Diki, belki kurtulur. Vorton'un nerde oturduğunu biliyorum. Gidip biraz araştırma yapayım. Kendine geldiği zaman, bana haber ver, emi, Moli?

— Peki Pom-Pom.

Müfettiş Pomeroy gittikten sonra, Moli işine döndü ve bir müddet onu da, Diki'yi de Vorton'u da unuttu. Akşam üzerine doğru Henri Vorton'un koğuşundaki hemşire telefon etti ve:

— Zannedersen 6 numaranı hasta kendine geliyor Mis O'Rork. Sizi çağırmanı söylemişsiniz, dedi.

— Evet, teşekkür ederim.

Derhal geliyorum.

Henri Vorton'un yatağını kapıyan paravananın arkasında bir hemşire vardı. Moli, usulcacık içeri girdi ve her tarafı sargılar içinde olan adama baktı. Henri Vorton'un sadece ağzı görünüyordu. Bu ince, sert çizgili, uzun bir ağızdı. Moli:

— İyileşti mi bari? diye sordu.

Hemşire, adama biraz daha oksijen vererek:

— Maalesef, Mis O'Rork, dedi. Beş on dakika daha yaşayabileceğini bile ümit etmiyorum. Fakat bu gibi hallerde bazan ölmezden evvel bir iki an kendilerine gelirler.

Moli, yatağın üzerine doğru eğildi ve sargıların içine fısıldadı:

— Mister Vorton. Beni işitebiliyor musunuz, Mister Vorton?

Suluk dudaklardan hafif bir inilti çıktı. Moli, daha fazla eğildi. Adam zor işitilir bir sesle:

— Çipil'e söyle... diye fısıldadı. Çipil'e söyle... Cehennemin dibine gitsin...

Moli:

— Peki, söylüyeyim, dedi. Sadece size birşey sormak istiyorum, Mister Vorton. Sizin yaptığınız birşey yüzünden masum bir adamın hapse girmesini istemezsiniz değil mi?

Hareketsiz uzanan hasta, hiçbir cevap vermedi.

— Ne olur, Mister Vorton!

Adam, derin bir göğüs geçirdi ve vücudu hafifçe ürperdi. Bunun üzerine Moli döndü. Henri Vorton ölmüştü.

Moli, koğuştan çıkınca koridordaki sırada oturan bir adam ayağa kalktı ve:

— Affedersiniz, Bayan, dedi. Nasıl oldu?

— Kim?

— Henri Vorton. Onun yanından geliyorsunuz, değil mi? Ben bir saattir bekliyorum ama yanına koymuyorlar.

Moli adamın hâlini, tavrını beğenmemişti. Bu sıçan gibi

ince yüzlü, sıksa bir gençti ve kenarları kızarmış kısa sarı kirpikli gözleri vardı.

Moli:

— Akrabası filân mısınız? diye sordu.

— Hayır, Bayan. Arkadaşım. En iyi dostu.

Moli, adamın kenarları kızarmış kıpışık gözlerine baktı ve:

— Ha, siz Çipil misiniz? diye sordu.

— Evet, Bayan. Henri bana öyle derdi. Asıl adım Porter, Herbert Porter.

— Ya!...

Moli, düşündü. Bu adamı beğenmemişti ama, belki birşeyler öğrenebilirdi. Bu Çipil denilen adam, herhalde mühim birşeydi ki Henri Vorton ölüm döşeginde bile onu düşünmüştü.

— Mister Porter, çok müteessirim ama, arkadaşınız biraz evvel öldü.

— Aman Yarabbi! Beni yanına koymadılar da!

— Ölünciye kadar baygın bir vaziyetteydi. Sizi tanımazdı ki!

— Hiç konuşmadı mı?

— Ölmezden bir dakika evvel bir iki kelime söyledi. Sizi düşünüyordu.

Adam, öfkeli bir sesle:

— Bana haber bile vermediniz! diye bağırdı.

Moli hafifce sertleşerek:

— Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum, dedi. Hem bilseydim bile size haber verecek vakit yoktu ki, derhal öldü.

— Affedersiniz Bayan, kalabalık etmek istemedim ama, Henri'yle çok seviyorduk de. Benim hakkımda ne dedi?

Moli, hafifce gülümsemekten kendini alamadı.

— Sizi bilmem ama, onun sizi pek sevdiğini zannetmiyorum, Mister Porter, dedi. Size küfredti. Canı cehenne, dedi.

— Sahi mi? Ne söylediyse kelimesi kelimesine tekrar edebilir misiniz?

— Çipil'e söyle... Çipil'e söyle canı cehenne, dedi.

— Canı cehenne ha! Emin misiniz Bayan?

— Tabii... Ama durun... Cani ceheneme demedi de, cehennemin dibine gitsin, dedi zannedersen.

Adamın yüzünde büyük bir sevinç ifadesi belirdi ve çipil gözleri, garip bir ışıkla yanmağa başladı.

— Teşekkür ederim, Bayan. Çok çok teşekkür ederim. Mademki öldü, artık beklemekte bir mâna yok, değil mi? Allahaismarladık.

Moli, adamın acele acele uzaklaşmasını seyretti sonra dönüp telefonla Skotland Yard'ı aradı. Bir dakika sonra Müfettiş Pomeroy'la konuşuyordu.

— Pom-Pom, dedi. Henri Vorton bir iki dakika evvel öldü.

— Hiç kendine gelmedi mi?

— Ölmeden evvel biraz açıldı. Konuşmağa çalıştım ama olmadı. Bir arkadaşına küfretti, ondan sonra göçüp gitti. Çok aksilik, değil mi?

— Çok. Ben de pek birşey öğrenemedim. Diki hâlâ dediğinde ısrar ediyor ama

kurtulacağını zannetmiyorum. Vorton da öldükten sonra artık hiç ümit kalmadı.

— Çalınan mücevherler bulunursa...

— Evet, belki o zaman Dik'in masum olduğu meydana çıkar. Ama bundan da pek ümidim yok. Vorton çalınan mücevherlerin sırrını kendisiyle beraber mezara götürdü galiba! Biliyor musun Moli, bazan polis olduğuma öyle pişman oluyorum ki... Şu Dik'in hâline çok içim acıyor. Bu olay kanuna olan itimadını adamakıllı sarstı. Daha şimdiden:

«İğri gitsem de, doğru gitsem de polisler yakamı bırakmıyorlar. Dürüst olmanın ne faydasını gördüm?» diyor. Boş yere mahkûm olursa artık ölünceye kadar o eski

hayatına devam eder.

— Biliyorum. Ama ne yapalım. Hiç çare yok.

— Bana bak Moli, beraber bir yere gidelim de bir iki lokma birşey atıştıralım. Çok canım sıkılıyor. Sen olunca, belki içim açılır.

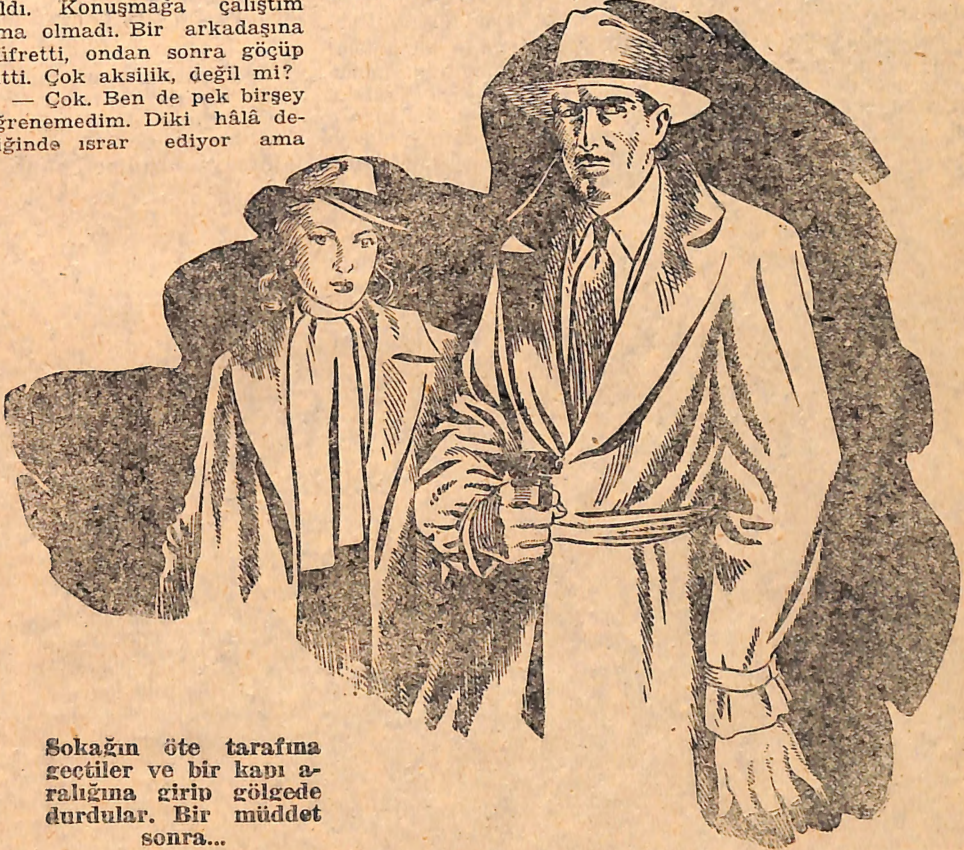
— Peki. Çok iyi olur.

— Gelip seni hastahane-den mi alayım?

— Evet. Bekliyorum.

Bir müddet sonra ufak bir pastahanede çay içiyorlardı. Moli, Pomeroy'un çok üzüntülü olduğunu bildiğinden, elinden geldiği kadar onu neşelendirmeye çalışıyordu. Fakat yanlarındaki masada oturan bir adamın okuduğu gazeteyi görünce, Müfettişin yüzü yeniden asıldı.

— Ah, şu Vorton ölmemeliydi! dedi. Soyulan kasayı düşününce, bu işi onun yap-

Sokağın öte tarafına geçtiler ve bir kapı aralığına girip gölgede durdular. Bir müddet sonra...

tiğine daha fazla aklım yatıyor.

— Artık düşünmekte hiç fayda yok, Pom-Pom.

— Öyle.

Müfettiş düşünceli düşünceli Moli'nin yüzüne baktı.

— O arkadaşları bize birşeyler söyleyebilir mi acaba? Kimdi? diye sordu.

— Herbert Porter adında bir sıcan. Namıdiğer Çipil.

— Çipil, Herbert Porter ha! Biliyorum. Pis, ahlaksızın biridir.

Moli:

— Zaten ben de hâlini pek beğenmemiştim, diye ilâve etti.

— Gördün mü?

— Evet. Vorton'u görürüm ümidiyle bekliyordu. İçeri bırakmamışlar tabii.

— Konuştun mu?

— Arkadaşının öldüğünü söyledim.

— Ne istiyordu acaba? Çipil sırf arkadaşlık hatırı için hastahanelerde bekliyecek cinsten değildir. Bana bak, Moli...

— Efendim.

— Bak aklıma ne geldi.

Belki de Çipil, bu hırsızlık meselesinde Vorton'la beraberdi de mücevherlerin nerde olduğunu öğrenmeğe gelmişti.

— Öyleyse boşuna gelmiş. Çünkü...

Moli, birdenbire durdu. Çünkü kendisi Henri Vorton'un son sözlerini tekrarlayınca, Herbert Porter'in yüzünde beliren sevinç ifadesini hatırlamıştı. Acaba?..

Pomeroy heyecanla:

— Henri Vorton, Çipil hakkında ne söyledi, Moli? diye sordu.

— Çipil'e söyle... Çipil'e söyle, canı cehenneme, dedi. Hayır! Canı cehenneme demedi. Bu da ağzıma nereden takıldı bilmiyorum. Cehennemin dibine gitsin, dedi. Pom-Pom, sakın bu parola filân gibi birşey olmasın? Çünkü bunları duyunca, Çipil çok sevindi ve koşa koşa gitti

— Cehennemin dibine ha!

Müfettiş Pomeroy, yumruğunu öyle şiddetle indirdi ki, birkaç kişi dönüp baktılar

— Moli! Çalınan mücevherlerin sırrını çözmüş bulunuyorum.

— Pom-Pom! Sahi mi? Nerde bu taşlar?

— Cehennemin dibinde.

— Pom-Pom, deliriyor musun?

— Hemen hemen, ama sevincimden. Moli, Cehennemin Dibi adında bir birahane vardır.

Moli'nin heyecanından gözleri parladı:

— Nerde?

— Vorton'un kazaya uğradığı yerde, Beyaz Kilise civarında.

— Öyleyse Vorton mücevherleri bulmak için Çipil'in oraya gitmesini söylüyordu, herhalde.

— Herhalde değil, muhakkak. Cehennemin Dibi birahanesinin sahibi Ayzakştayn adında bir adamdır, eski sabıkahlardan biri. Cehennemin

Moli'nin kafasına müt-his bir darbe indi ve gözlerinde önce simsekler caktı, sonra hiç birşey görünmez oldu.

Dibi de hakikaten cehenne-
min dibi gibi bir yerdir. Bir-
çok serseriler, sarhoşlar, sa-
bıkahlar, hattâ haydutlar o-
raya devam ederler. Hırsız
Vorton'la Çipil de müşterile-
rindendir. Moli, ben gidip
Mister Ayzakştayn'la bir ko-
nuşayım.

— Evet. Haydi, gidelim.

— Sen de mi geleceksin?

— Gelmez miyim? Mâni
olmağa çalış hele, bir baka-
yım!

Moli'nin gözleri şimdi şey-
tanca bir ışıkla yanıyordu.
Gözlerinde bu ifade belirince
Moli'ye karşı gelmemek lâ-
zım geldiğini Polis Müfet-
tişi Pomeroy pek âlâ bilirdi.
İçini çekerek:

— Peki, dedi. Ama birisi
duyacak olursa vay başına
gelenlere!

Bir taksiye binip Beyaz
Kiliseye gittiler ve Cehenne-
min Dibin'den biraz ötede
indiler. Pis, az ışıklı bir so-
kaktan ilerlerken Moli'nin
aklına birşey geldi:

— Bana bak, Pom-Pom!
Bu adamın içerde olduğunu
dan emin misin? diye sordu.

— Vallahi daha biraz er-
ken. Bu vakitte birahane da-
ha tenhadır. Ekseri müste-
riler gece kuşlarıdır. Belki
Ayzakştayn daha gelmemiş-
tir.

— Acaba sana birşey söy-
ler mi dersin? Yani kendisi
bunlara yataklık ediyor mu-
dur acaba?

— Biliyorum. Söylemek is-
temez ama, biz adamı söylet-
mesini biliriz.

— Peki. Onu senin yerine
ben görsen?

— Ne demek istiyorsun?

— Zannedersen ben onun
ağızından lâfı daha kolaylık-
la alırım. Sonra da seni ça-
ğırırım, olur biter.

— Seni oraya tek başına
gönderemem.

— Neden? Beni öldürmek
mi ister?

— Hayır, ama...

— Sen işi bana bırak. Bak
ben, herşeyi nasıl kolay kolay
öğreniveririm.

— Aklına gene ne koydun,
Moli?

— Söylemem... Sonra öğ-
renirsin. Haydi artık, mırna
kırın etme. Ben gidiyorum.

Müfettiş Pom-Pom, gene
içini çekti. Bu kızın elinde
balmumu gibiydi.

Cehenemin Dibi garip bir
yerd. Birahane'nin arkasın-
da Mister Ayzakştayn'ın evi
vardı.

Pomeroy:

— Azıcık beklİYelim de
daha emin olalım, dedi. Or-
tahk kararmaya başladı. Bu-
rada değilse bile birazdan
gelir.

Sokağın öteki tarafına
geçtiler ve bir kapı aralığın-
a girip gölgede durdular. Bir
müdet sonra Moli:

— Anlıyanyorum, dedi. Bu
adamın yaptıklarına nasıl
göz yumuyorsunuz. Mademki
yataklık yaptığını biliyorsa-
nuz, ne diye tevkif etmiyorsa-
nuz?

Pomeroy izah etti:

— Birşeyi bilmek başka-
dır, ispat etmek başka. Ayzak-
ştayn çok tedbirli bir adam-
dır. Bir kere üstünde çalın-
mış birşey bulsak, derhal tev-
kif ederiz.

Bir müdet ses çıkarmadan
durdular. Sonra Mister Ayzak-
ştayn'ın birahane'nin ar-
kasındaki evinin odalarından
birinde bir ışık yandı ve pen-
cerenin perdesi indi.

Moli, hiç ses çıkarmadan
bir gölge gibi sokağın öte ta-
rafına geçti ve karanlıklara
karıştı. Bir an sonra Pome-
roy, onun kapıyı çaldığını
duydu.

Moli beklerken kalbi deli
gibi çarpıyordu. Biraz sonra
kapı aralandı ve bir ses:

— Kim o? diye sordu.

— Mister Ayzakştayn'ı
görmek istiyorum.

— Kimsin?

— Henri Vorton tarafın-
dan geliyorum.

— Ya!

Bir zincir şangırdadı ve
kapı biraz daha aralandı.

— Gir.

Moli bu emre itaat etti ve
karanlık bir sofaya girdi. Ar-
kasındaki kapı sürgüldü. O
zaman Moli'nin koluna bir el
yapıştı ve onu aralığın-
dan

Moli'yi gören, kenarı
kırmış gibi gözler
daha kapıştı.

ince bir ışık sızan bir kapıya
doğru çekti.

Girdikleri oda intizamsız,
pis bir yerdi. Bir yazı masası
ve birkaç sandalyeden başka
birşey yoktu. Moli karşın-
ki adama baktı. Bu, birbirine
yakın ufak, kurnaz gözlü şiş-
man bir adamdı.

— Sen kimsin kızım? diye
sordu.

Moli:

— Nel Roberts'im diye
cevap verdi.

— Ben Nel Roberts diye
kimse tanımiyorum.

— Henri söylemedi mi?

— Hayır.

— Her neyse. O söyleme-
diyse ben de söyleyemim da-
ha iyi? Siz Mister Ayzakş-
tayn mısınız?

— Evet.

— Henri bugün öldü.

— Öyle mi? Vah, vah,
çok üzüldüm doğrusu.

— Ben de. İyi çocuktu.

Moli, belli etmeden adamı
dikkatle süziyordu.

— Ölmezden hemen evvel

buraya gelmemi söyledi.

— Sahi mi? Neden acaba?

— Çipil buraya gelmedi mi daha?

— Çipil mi?

— Evet, tanıyorsunuzdur.

Şu Hampsted içinde Henri ile beraberdi.

Mister Ayzakştayn'ın etli yüzünde hafif bir rase dolaştı.

— Neden behsettiğini hiç anlamıyorum, kızım, dedi.

— Demek öyle.

Moli, sandalyeden kalkacak gibi yaptı. Sonra:

— Eğer iki yüzlülük edeceksen, gidip polislere söyleyeyim bari, dedi.

— Otur kızım, otur. Meseleyi daha etraflı anlat. Henri sana ne dedi?

— Hampsted'deki evden aşırıdıklarını sana bıraktığını söyledi. Çipil'le yarı yarıya taksim edecektik, benim payımı sen al, dedi. Demek Çipil daha gelmedi.

— Hayır.

— Mister Ayzakştayn'ın hâli tavrı değişmişti.

— Henri'ye çok acıdım doğrusu, dedi. Ölüirken sen onun yanında mıydın?

— Evet.

— Ağzından birşey kaçır-madı, değil mi?

— Henri öyle şey yapar mı hiç?

— İyi. Şimdi açık açık konuşabiliriz. Henri senden niçin hiç bahsetmedi acaba?

Moli, heyecanının arasında bir seving ürpertisi duydu. Bu şişman haydudun ona inandığı besbelliydi.

— Bilmem, diye cevap verdi. Ama Henri öyle pek çok konuşan insanlardan değildi.

— Doğru. Zaten onunla iş görmek, onun için çok kolay olurdu. Herneyse, elimdekileri ne zaman çıkarabileceğimi bilmiyorum tabii...

Şişman adam pis pis güldü:

— Ama bir daha iki yüzlülüktan bahsetme e mi? dedi. Senin kim olduğunu iyice anlamam lazımdı.

— Evet, anlıyorum. Ama vereceksin, değil mi? Henri'nin hissesini, yani?

— Tabii. Yalnız ne kadar tutacağını söyleyemem. Maa-mafih şimdilik birşeyler istiyorsan...

Ayzakştayn sustu. Kapiya vurulmuştu.

— Bir dakika.

Odadan çıktı ve sokak kapısını açtı. Moli, fısıltılar işitti. Sonra Mister Ayzakştayn döndü. Yanında Mister Herbert Porter vardı.

Moli'yi gören, kenarı kı-zarmış çipil gözler daha kı-pıştı.

— Vay başımıza gelenler! Bunun burada ne işi var? diye bağırdı.

Ayzakştayn:

— Henri göndermiş, diye cevap verdi.

— Ne münasebet! Henri onu ne diye gönderecekmış?

Ayzakştayn, oda kapısını kapayıp kilitledi.

— Ne demek istiyorsun? diye sordu. Bu kız onun sevgilisi değil mi?

Çipil:

— Haydi canım, diye cevap verdi. Bu, Henri'nin yat-tığı hastahane de hemşire mi öyle birşey.

Ayzakştayn:

— Ya! dedi. Yaaa!

Moli, telaşa etrafına bakındı. Yakalanmıştı. Ayzakştayn da bayağı kanmıştı ama, yazık ki Çipil'in gelmesi her şeyi bozmuştu. Bir mucize olmazsa, buradan çıkabilecek benzemiyordu.

Ayzakştayn tehditkar bir tavırla ilerledi ve:

— Haydi bakahm, dedi. İşin aslını esasını anlat.

Moli:

— Çipil bilmiyor... diye söze başladı.

— İşin doğrusunu anlat, dedim.

Ayzakştayn, Moli'nin kolu-nu tuttu ve burkmağa başla-dı.

— Söyledim ya. Henri dedi ki... Ah canavar! Bırak kolumu!

— Doğruyu söylemezsen, kolunu kırarım!

— Pek âlâ. Doğruyu söyleyeyim de duy. Polisler herşey biliyorlar. Dışarısı sarıl-dı.

Kapiya hızlı hızlı vuruldu. Moli'nin yüreği hop etti. Acaba Pom-Pom onu kurtarmağa mı gelmişti? Ayzakştayn, Çipil'e baktı.

— Gelirken kimseyi gör-dün mü? diye sordu.

— Hayır.

— Herhalde iyice gizlenmişlerdir. Burada yakalanmak işimize gelmez. Evet, kum torbası iyidir...

Ayzakştayn, ansızın Moli'yi bıraktı. Kızcağız kimildanmağa vakit bulamadan Çipil'in kolu havaya kalktı. Moli'nin kafasına müthiş bir darbe indii ve gözlerinde önce şimşekler çıktı, sonra hiç birşey görünmez oldu. Yere yığıldığını bile farketmedi...

Kendine geldiği zaman Sivil Polis Müfettişi Pomeroy'un kolları arasındaydı. Pomeroy, endişeli bir yüzle onu seyreliyordu. Bir iki dakika içinde Moli'nin başındaki duman dağıldı ve dudaklarında bir tebessüm belirdi. Müfettiş Pomeroy'un yüzü güldü.

— Nasılsın Moli? Birşeyin yok değil mi? diye sordu.

— Yoo... İyiyim galiba.

Moli, elini başına götürdü ve gözlerini boş odada gezdirdi.

— Ayzakştayn'la, Çipil ne oldu?

— Yakaladık Moli.

— Hakkın varmış Pom - Pom. Hırsız Henri Vorton'muş.

— Biliyorum. Mücevherleri şişman adamın üstünde bulduk.

— Ne iyi değil mi? Harkulâde bir adamın Pom-Pom. Nasıl yaptın bu işi?

— Hiç. Seni yapayalnız oraya göndermek işime gelmedi. Hemen en yakın karakola telefon edip birkaç adam çağırdım. Çipil de gelince işin sarpa sardığını anladık ve binayı sardık.

— İtiraf ettiler mi?

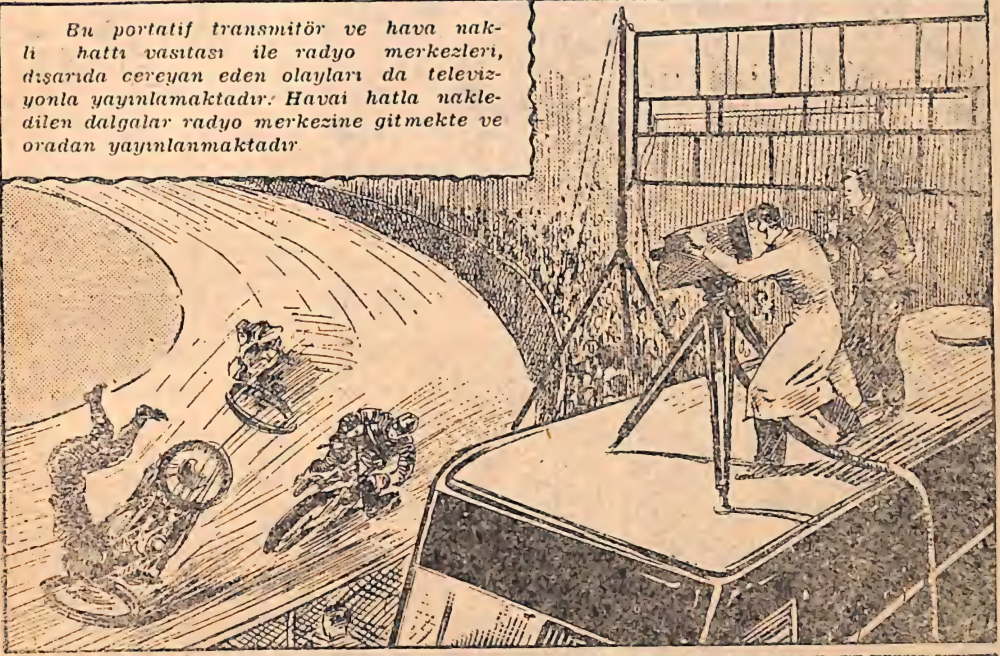
— Etmeseler ellerinden ne gelecek?

— Ne iyi değil mi?

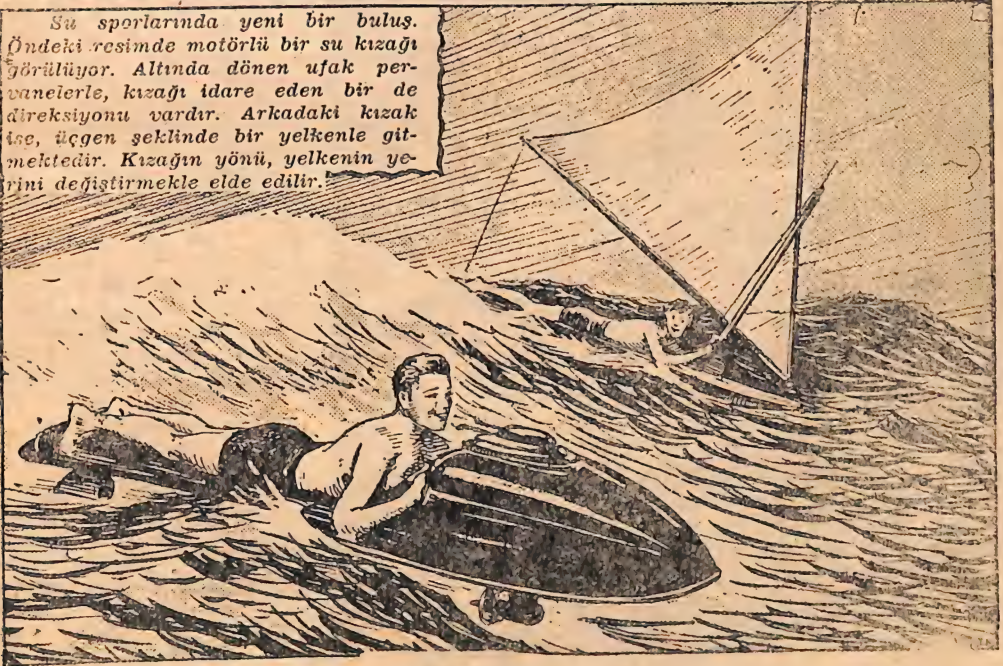
İkisi de şimdi artık doğru yoldan ayrılmıyacak olan Diki'yi düşünüyorlardı.

Bugünün HARİKALARI

Bu portatif transmittör ve hava nakli hattı vasıtası ile radyo merkezleri, dışarıda cereyan eden olayları da televizyonla yayınlamaktadır. Havai hatla nakledilen dalgalar radyo merkezine gitmekte ve oradan yayımlanmaktadır.

Bu sporlarında yeni bir buluş. Öndeki resimde motörlü bir su kızıağı görülmüyor. Altında dönen ufak pervanelerle, kızıağı idare eden bir de direksiyonu vardır. Arkadaki kızak ise, üçgen şeklide bir yelkenle gitmektedir. Kızıağın yönü, yelkenin yerini değiştirmekle elde edilir.

Detektif OLABİLİR MİSİNİZ?

1 — Brenda Mak Key, evine tatili beraber geçirmek için üç arkadaş çağırmıştı. Kendileri resimde yemekten sonra oturma odasında hep beraber görülmüyorlar. Brenda, kanapeye oturmuş esniyor, Polin çiçeklerle uğraşıyor ve genç Skot, Heyzil'in sigarasını yakıyor. Biraz sonra, biraz ötedeki evde oturan Misis Hardvik geliyor ve hizmetçisinin haber vermeden evi bırakıp gittiğini söylüyor.

2 — «Şimdi gideyim bakayım, belki papaz efendi bana bir hizmetçi tavsiye eder,» deyip gidiyor. O gidince Brenda, Misis Hardvik'in mücevheratı çok sevdiğinden bahsediyor ve bir dolu elmas yüzüğü olduğunu söylüyor.

3 — Sonra sözüne devamla: «Siz keyfinize bakın, ben Misis Stuart'ı ziyarete gidiyorum,» diyor. Yukarı gidip çoraplarını değiştiriyor ve evden çıkıyor.

4 — Heyzil, oturup mektup yazıyor. Polin, başının ağrıdığını söyliyerek, oturma odasında kalıyor.

5 — Skot, bir müddet motosikletiyle uğraştıktan sonra bir sezlong ve kitap alarak bahçeye gidiyor.

6 — Misis Hardvik, evine dört buçukta dönüyor. Muthiş bir sağanağa yakalandığı için, sinirleri bozulmuştur. Arka kapının camının kırılmış ve bir çok mücevherlerinin çalınmış olduğunu görünce büsbütün sinirleniyor ve hemen polise telefon ediyor.

7 — Brenda, ziyaretten dönüyor. Skot'un bahçeden eve doğru gittiğini görüyor. Heyzil, yazdığı son mektubu bitirmek üzeredir. Brenda, salona girdiği vakit kanapede yatan Polin doğruluyor ve mahmur saatin kaç olduğunu soruyor. Onlar çay içerlerken, Polis Müfettişi Holt tahkikata başlıyor.

Yağmur

8 — Önce Misis Hardvik'in alüst edilmiş olan yatak odasını, sonra bahçeyi muayene ediyor. Bahçenin sınırını teşkil eden çalılıkta kırılmış dallar görüyor.

Bunun üzerine ilk komşu olan Brenda'nın evine gidiyor ve evdekileri soruya çekiyor.

Brenda: «Misis Stuart'ı ziyaret ettim. Dört buçuğa kadar oradaydım.» diyor.

Misis Stuart'a telefon ederek, bunun doğru olduğu anlaşıyor.

Heyzıl: «Brenda gelene kadar mektup yazdım.» diyor. Söylediğini ispat için üç mektup gösteriyor.

Polin: «Oturma odasından dışarı çıkmadım.» diyor.

Skot: «Önce motosiklet tamir ettim sonra da kitap okudum.» diyor.

Hırsız kim?

(Bu bilmecemizin çözüsünü gelecek haftaki bilmecemizin altında bulacaksınız.)

GEÇEN HAFTAKİ BİLMECEMİZİN ÇÖZÜSÜ

Holt konserve kutusunun masanın üstündeki aletle açılmamış olduğunu farketmişti (Resim 7.) Kutu başka aletle açılmıştı.

Bu alet kutunun kapağını açarken etrafındaki kâğıdı yırtılmıştı. Halbuki (Resim 7 de) ki alet kâğıda hiç dokunmaz.

Demek ki Holt'un masada gördüğü kutu Rovland'ın açtığı kutu değildi. Asıl kutu alınmış ve bu kutu onun yerine konmuştu.

Oliver ince uçlu bir sırınğa vasıtasıyla konserve kutusuna zehir sıkılmıştı. Pazartesi sabahı da yeni bir kutu açarak masaya bırakmış, zehirli kutuyu da bahçeye gömmüştü.

PERDEDEN PORTRALER

Eğer şimdiye kadar «Dilrilen Ölüler», «Vampirin İsa-reti», «Şandu'nun Dönüşü», «Draküla», «Şandu Sihirbaz», «İnsan Avcı'ları», «Frankenş-tayn'ın Oğlu», «Korkunç Ge-ce» filmlerinden bir tanesini gördüyseniz Bela Lugosi'yi muhakkak tanırırsınız. Bugün beyaz perdede insanı korku ve heyecan içersinde bıraka-cak neviden filmler çeviren pek az artistten birisi de o-dur. Bu yolda onun en büyük rakipleri Boris Karlof ve Lon Chaney'dir. Fakat Bela Lugosi'de bu iki aktörde de bulunmayan başka bir taraf vardır ki bu da onun şahsına has fena adam tipine malik olmasıdır.

Sanatkâr aktör bundan tam ellisekiz yıl önce 20 Ekim 1888 de Macaristan'ın Lugos kasabasında dünyaya geldi. Zaten soyadı olan «Lugosi» de Macar lisanında Lugos'lu anlamına gelmektedir. Asıl adı Bela Lugosi Blasko'dur. Çocukluk çağları Karadâğ'ın temiz ve sağlam ha-vası içinde sıhatli olarak geç-ti. Daha mektebe giderken içinde tiyatro sanatine karşı kuvvetli bir heves doğmuştu. Bu hevesin kuvveti o kadar büyüktü ki büyük İngiliz ya-zarı Şekspir'in yazdığı «Romeo ve Juliet» piyesini baştan sonuna kadar zevki için ezberlemiştir.

Sonra birkaç arkadaşını

da etrafına toplayarak mek-tepte bir amatör tiyatro tru-pu teşkil etmişti. İşte Bela ve arkadaşlarının böylece faali-yete geçtikleri sırada kasa-baya bir seyyar tiyatro kum-panyası geldi. Orada birkaç gün kalacak olan kumpanya kasabalılara «Romeo ve Juli-et» i temsil edecekti. Aski bir tesadüf neticesinde temsilde Romeo rolüne çıkacak aktör hastalandı. Arkadaşları Be-la'dan bu rolü üzerine alma-sını rica ettiler. Çocukcağız hemşerilerini böyle bir eserin temsilinden mahrum bırak-mamak için oynamayı kabul etti.

Hemen kumpanyanın mü-dürünü bularak hastalanan aktörün yerine sahneye çık-a-bileceğini söyledi. Müdür ön-ce çocuğun kendisiyle alay ettiğini zannetti. Fakat Bela piyesi ezbere okumağa başla-yınca iş değişti. Müdür: «Se-ni bize Allah gönderdi,» diye-rek Romeo rolünü ona verdi. Bela, o gece temsili büyük bir başarı ile oynadı. Hem tiyat-royu güç bir durumdan kur-tardı, hem de sanat kabiliye-tini ispat etti.

Bundan sonra kumpanya Lugos kasabasında tam bir hafta kaldı. Lugosi de her gece, hasta olan aktör iyileş-tiği halde, Romeo rolünü oy-nadı. Kumpanyanın müdü-rü kurnaz bir adamdı. Daha Lugosi'yi seyrettiğinin ilk gecesinde kendi aktörünün Romeo rolünü bu kabiliyetli gençten daha iyi oynayamı-yacağını anlamıştı. Sonra Bela'nın kasabalılar arasında da şöhreti bir gece içinde yayılmıştı. Herkes ufaklık ti-

Sahifelerimizi süsleyen resimlerde: Sanatkâr-ın güzel bir portresi ile filmlerinden bir sahnede görüyoruz.

yatro binasına onun oyununu görmeğe koşuyordu. Bu yüzden müdür onu her gece sahneye çıkardı. Kasabadan ayrılacağı gün de ona umumi kazançtan bir miktarını vererek birlikte çalışmalarını teklif etti.

Bu teklif Bela'ya çok cazip geldi. Hemen kabul etti. Fakat ailesi buna razı olmadılar. Ailesi onun aktör olmasına razı olmuyor değildi. Onu bir tiyatro mektebine gönderip orada tahsil gördükten sonra sanat hayatına atılmasını istiyorlardı. Bela genç ve sanat heveslisi bir çocuk olmasına rağmen makul bir çocuktuk. Büyüklüğünün sözünü itirazsız dinledi. Herşeyi kabul etti.

Bu muvaffakiyeti üzerine ailesi onu Budapeşte'deki Tiyatro ve Sanat Akademisine gönderdiler. Bela burada dört sene tiyatro tahsili gördükten sonra elli talebe arasında en iyi dereceyle mezun oldu. Önceleri ufak tiyatrolarda çalıştı. 1911 senesinde Macaristan'ın tanınmış tiyatrolarından birisi olan Magyar Budapeşt'in sahnesinde başrolü oynadı. Oradaki muvaffakiyeti neticesinde kaydıhayat şartıyla Macar Millî Tiyatrosuna üye seçildi. Fakat onun ideali bambaşkaydı.

Günün birinde Amerika'ya gitmeye karar vererek yola çıktı. New York'a geldiğinde tek kelime İngilizce bilmiyordu. Broadway'de bir prodüktöre başvurarak sahneye koyacağı piyesteki mühim rollerden birisini istedi. Prodüktör Almanca bildiğinden kolaylıkla anlaşıyorlardı. Okadar kendinden emin olarak ısrar etti ki prodüktör rolü tek kelime İngilizce bilmemesine rağmen ona verdi.

Bela'nın ilk işi bir İngilizce öğretmeni bulmak oldu. Tıpkı bir müzik bestesi öğreniyormuş gibi rolündeki kelimelerin nasıl telâffuz edileceğini üç ay içinde öğrendi. İlk prova günü Bela'nın gayet güzel İngilizce konuştuğunu gören herkes şaşırıp kaldı. Neden sonra kendilerini top-

layıp onu tebrik ettiler. Fakat Bela kendisine söylenenlerden birşey anlamıyordu. Sadece gülümsüyordu. O sadece öğretmeninden rolünün nasıl telâffuz edileceğini öğrenmişti. Yoksa kelimelerin mânasını değil. İlk temsil gecesi rolünü çok büyük bir muvaffakiyetle oynadı. Kritikler ondan: «Şimdiye kadar Amerika'ya gelen yabancı aktörlerin en büyüğü, diye bahsettiller.

Bundan sonra Bela Lugosi bir üniversiteye girerek İngilizce kurslarına iştirak etti ve İngilizceyi kültürüyle birlikte öğrendi. 1927 senesinde Broadway sahnelerinde «Draküla» piyesinde Kont Draküla rolünü oynadı. Bir müddet sonra Universal stüdyoları idarecileri onu Hollywood'a çağırarak aynı piyesin filmini yaptılar. O zamandan bugüne kadar Bela korku ve heyecan filmlerinde çok büyük muvaffakiyet gösterdi.

Şimdiye kadar nasıl bir çok komedyenler dramatik rollere çıkmayı istemişlerse Bela Lugosi de iyi kalpli adam rollerine çıkmayı okadar istemiştir. Buna rağmen hâlâ kunc adam rollerine çıkarmakta ısrar ediyorlar. Bela bu nevi rollerde üstün bir muvaffakiyet gösterdikçe bu böyle devam edip gidecektir.

Halbuki sanatkâr aktör her fırsatta film prodüktörlerine iyi kalpli adam rollerinde de, fena adam rollerindeki kadar muvaffak olacağını temin ediyor. Misal olarak da ilk sahneye çıktığı zaman Romeo rolünü nasıl muvaffakiyetle oynadığını söylüyor. Prodüktörler de hakikatte onun iyi adam rollerini beyazperdede muvaffakiyetle

oynıyacağını kabul ediyorlar. Yalnız senelerdenberi perde durmuş ve bilhassa bu nevi rollerle sinema meraklıları arasında şöhret yapmış bir aktörün iyi adam rollerine çıkmasının tuhaf karşılanacağını düşünüyorlar. Bunun stüdyoya olduğu kadar Bela'ya da zararı dokunacağını düşünerek aktörün isteğini kabul etmiyorlar.

★
Resimleyen : SURURI

★

Bela Lugosi

ÇEVİREN :
VEDİİ EVSAL

Resimleyen : SURURİ

ANKARA

Ekspresinde

hareket edinceye kadar hiç birşey konuşmadılar. Joe ona dikkatle baktıkça güzelliğinin tesiri altında daha çok kalyordu. Genç kadının içinde korku okunan tatlı mavi gözleri, bal rengi kıvrıkcık saçları, güzel ince bir vücudü vardı.

Joe daha kompartımana girer girmez kadının birşeyden korktuğunu hissetmişti. Belki de kadın onun kompartımana gelip oturmasına kızmıştı. Yabancı bir memlekette biri kadın biri erkek iki kişinin bir kompartımanda yalnız başına seyahat etmeleri herhalde hoş birşey olmasa gerekti. Tatlı bir İngilizce ile ona kendinin bir Amerikalı olduğunu Türkiye'ye ticaret işleri için gittiğini söyledi. Genç kadın bozuk bir şiveyle konuşmasına rağmen İngilizceyi oldukça biliyordu. Birkaç zaman havadan, sudan konuştuktan sonra içeriye pasaport ve bilet kontrolü için kondüktör girdi.

Adam Joe'yle meşgul olurken açık kapının önünde uzun boylu bir adam belirdi. Koridor loş olduğundan ve şapkasını yüzüne doğru siper ettiğinden kim olduğu tanınmıyordu. Genç kadın onu görür görmez bir korku krizi geçirdi. Bağırarak için kendisini güc zaptetti. Kondüktör işini bitirinceye kadar meçhul adam kapının önünden ayrılmadı.

Memur teşekkür edip kompartımandan çıktıktan

Bağdat garı çeşit çeşit insanlarla doluydu. Türkiye'ye hareket edecek ekspresin kalkmasına birkaç dakika birşey kalmıştı. Amerikalı Joe Barton elinde valizi kendisine tirende rahat edebileceği boş bir kompartıman arıyordu. Birdenbire önündeki

vagonun kapısından tirene güzel bir kadının girdiğini gördü. Joe seyahatlerde arkadaşlığın kıymetini bilirdi. Hele bu arkadaş güzel bir kadın olursa.

Genç Amerikalı güzel kadının arkasından kompartımanına gidip oturdu. Tiren

sonra genç kadın koridora bakan pencerelerin perdelelerini kapadı. Sonra Joe'nin yanı başına oturarak isminin Ana Remzi olduğunu söyledi. Cebinden kapalı bir zarf çıkardı. İçinde beşyüz lirası olduğunu, bir adamın bunları çalmak için onu takip ettiğini anlattı. Paraları saklaması ve sonra Ankara'da Karadeniz oteline getirip tekrar kendisine teslim etmesini rica etti. Joe buna şaşmakla beraber kadının ricasını kabul etti. Çünkü ondan hoşlanmıştı. Onunla Ankara'da gezip eğlenmek de istiyordu. Bir müddet sonra hududa geldiler. Türk memurları Türkiye'ye girecek yolcuları dikkatle kontrol ettiler. Tiren huduttan hareket ettiği zaman Joe genç kadının ortadan kaybolduğunu hayretle gördü. Acaba korktuğu şey başına gelmiş miydi? Joe kadını tirende aradıktan sonra kendi kendine: «Nasil olsa Ankara'daki adresini verdi. Onu orada arar parasını tes-

lim ederim.» diye düşündü.

Tiren akşam üstü Ankara'ya varmıştı. Joe doğrudan Avrupa Oteline indi. Odasında biraz istirahat ettikten sonra sorup soruşturarak Kara Deniz otelini buldu. Burası şehrin oldukça dışında, kenar mahallesindeydi. Otelden ziyade izbe bir hana benziyordu. Joe ihtiyatlı davranarak içeri girdi. Etraf karanlıktı. Bir kibrit yakarak etrafı aydınlattı. Yerde bir sedire uzanmış yatan hancıya Miss Remzi'yi sordu. Yirmiyedi numaralı odada oturduğunu öğrendi.

Karanlık merdivenlerden yukarı çıktı. Yirmiyedi numaranın önüne gelince durup kapıyı vurdu. İçerden ses çıkmıyordu. Tekrar vurdu. Bu sefer iniltiye benzer bir ses duydu. Kapıya yüklenerek içeri girdi. Miss Remzi masaya dayanmış bir vaziyette ayakta duruyordu. Joe'ye doğru yürüyüp birşeyler söylemek istedi. Fakat konuşama-

Film Hikâyeleri

OYNAYANLAR

Joe George Raft
Tamara ... Erenda Marshall
Robinson ... Sydney Greens-
tree
Nikolai Peter Lorre
Ana Remzi Osa Massen
Hasan Turhan Bey

Rejisör: Raoul Walsh
Warner Bros.

dı. Yüzükoyun yere düştü. Sırtında iki küreği arasına, sapına kadar saplanmış bir bıçak vardı. Joe ne yapacağını şaşırmıştı. Aşağıdan sesler geliyordu. Odanın penceresi açık duruyordu. Oradan hemen dama çıktı. Alçak bir yer bularak bahçeye atladı. Arka kapıdan dışarı çıktı. Tam bu sırada ansızın bir kadın önüne çıkarak: «Niko-

Üç adam içeri girerek kendilerinin polis olduğunu, onu merkeze götürmek için geldiklerini söylediler...

**Tamara, Amerikalıyı
alarak misafir odasına
götürdü. Nikolai başka
bir odaya girerek :**

lai sen misin?» diye sordu. Bir an göz göze gelip baktılar. Joe başka birisinin de damdan bahçeye atladığını duydu. Cevap vermeden oradan uzaklaştı. İlerde bir takisi bularak bindi.

Soföre otelin adresini verdikten sonra Ana Remzi'nin kendisine verdiği zarfı çıkardı. İçinden beşyüz lira yerine bir takım kâğıtlar çıktı. Bunlar yabancı bir devletin Türkiye'ye taarruz plânlarıydı. Joe hepsini tetkik ettikten sonra tekrar zarfa koydu ve kendi kendine bu işi halletmeğe karar verdi. Otele gelince odasına çıktı. Tam üstünü değiştirmeye başladığı sırada kapı vuruldu. Joe cebinden zarfı çıkartarak ağzında çiğnediği çikletle masanın altına yapıştırdı. Sonra kapyı açtı.

Üç adam içeri girerek kendilerinin polis olduğunu ve onu merkeze götürmek için geldiklerini söylediler. Joe onların polis olmadığını taksiyle şehrin dışına çıktıkları zaman anladı. Bunlar Nazi

ajanlarıydı. Onu şehrin dışındaki köşklerden birisine götürüyorlardı. Herhalde şimdi şefleri onu bekliyor olmalıydı.

Eve girince onu güzel döşenmiş bir odada oturan kabak kafalı, şişko bir adamın yanına soktular. Adam fazla lâfa lüzum görmeden tirende kızıdan aldığı plânları istedi. Fakat Joe hiç cevap vermedi. Şişman adam bu sefer onu aşağı mahzene indirip işkenceyle söyletmelerini emretti. Üç adam Joe'yi kısıvrak yakalıyarak mahzene indirip dayak atmağa başladılar. Fakat bu sırada içeri elinde silâh kısa boylu bir adam girdi. Elindeki kauçuk topuzla üç adama da birer birer vurarak bayılttı. Sonra Joe'yi alarak mahzenin bahçeye çıkan kapısından kaçtı.

Otomobile binerek oradan uzaklaştılar. Joe direksiyonundaki kadına dikkat edince onun bahçe kapısında rastladığı kimse olduğunu hayretle hatırladı. Fakat hiç sesini çıkartmadı. Kısa boylu adam kendi adının Nikolai onun da kızkardeşi Tamara olduğunu söyleyince biraz evvelki tahmininde aldanmadığını anladı. Otomobil şehrin içinde de bir müddet gittikten sonra bir evin önünde durdu. Üçü beraber inip eve girdiler. Tamara, Amerikalıyı alarak misafir odasına götürdü. Nikolai başka bir odaya girerek orada kendisini bekleyen Rashenko isimli bir adama Joe'nin oteldeki odasını gidip aramasını, plânları ele geçirmesini emretti. Eğer Joe bu adamı görseydi onun tirende Ana Remzi'yi ısrarla takip eden adam olduğunu hemen hatırlardı.

Nikolai misafir odasına döndüğü zaman Amerikalı : «O gece siz de oradaydınız Miss Remzi'yi kimin öldürdüğünü söyleyin? Beni kurtardığınıza göre, benim dostum olmanız lâzım. Polis beni katil zannediyor.» dedi.

Nikolai adamın otelde rahatça etrafı araması için va-

kit kazanmak istiyordu. Ağır ağır konuşarak vakit kazanmak istiyordu: «Ana Remzi'nin asıl adı Baronovitch'dir». dedi. «Kendisi Nazi casusudur. Buradaki şefi Robinsona memleketimin Türkiye'ye taarruz ve istilâ plânlarını getiriyordu. Bunlar kendileri tarafından uydurulmuştur. Bunları İstanbul'da Bastakinin gazetesi «The Crescent» de neşrederek efkârı umumiyeyi memleketimin aleyhine çevirmek istiyorlar. Bu suretle Naziler, Türklere karşılarında bir tehlike olduğu hissinin vererek onları kendi tarafından harbe sokmak istiyorlar. Bu plânların neşrine mâni olmalıyız. Siz Amerikalı olduğunuza göre Nazilerden hoşlanmazsınız. Bize bu hususta yardım etmelisiniz!»

Joe kadının katilinin kim olduğunu sorunca Nikolai onu Nazilerin öldürmek ihtimali olduğunu söyledi. Halbuki Ana Remzi'yi onların öldürmelerine imkân yoktu. Çünkü adamlarıydı. Joe plânların kendisinde olduğunu onları eğer beklerlerse getireceğini söyledi. Sonra vedalaşarak oradan uzaklaştı. Kapıdan çıkarken bindikleri otomobil gözüne ilişti. Penceresinden kafasını içeri sokarak adres yerine baktı. Mikanın altındaki kartta «Igor Rashenko, Boğaziçi Yolu No. 55 İstanbul» yazıyordu. Cebinden çıkarttığı deftere bunu not etti.

Oteldeki odasından içeri girdiği zaman ortalığın karışmış olduğunu gördü. Plânların durduğu zarfı meçhul birisi alıp gitmişti. Bunu ya Nikolai'nin adamı yahut da Naziler yapmıştı. Hemen harekete geçti. Ankara'daki MacNamara isimli Amerikalı dostuna gitti. Ona başından geçenleri anlattı. Polis tarafından Ana Remzi'nin katili olarak arandığını söyledi. Mac Namara ona Hasan isimli bir Türk gencinin adresini verdi. Ve hakikati meydana çıkartmak için onunla beraber çalışması lâzım geldiğini söyledi.

Joe, Hasan'ı buldu, birlikte tekrar Nikolai'nin evine gittiler. Fakat hiç birini orada bulamadılar. Ortahğin toplanmış olmasından onların uzun bir seyahate çıktıkları hemen anlaşıyordu. Onlar herhalde İstanbul'a gitmiş olacaktı. Böyle olduğuna göre plânları Naziler ele geçirmişlerdi. Neşredecekleri gazete İstanbul'da çıktığından onların da oraya gitmiş olmaları lâzımdı.

İki arkadaş hemen o akşamki aksprese atlıyarak İstanbul'a geldiler. Nikolai'nin oturduğu evi bulmak zor olmadı. Joe otomobilden adresi almıştı. Hasan'la birlikte doğruca Boğaziçinde'ki Raskenko'nun köşküne gitti. Üçünü de orada buldu. Bu sefer işi ciddiye almıştı. Silâhını çekerek plânları istedi. Ta-

mara plânların Naziler tarafından çalındığını ve yarın gazetelerde neşredileceğini söyledi. Bu sefer Joe, Ana Remzi'yi kimin öldürdüğünü sordu. Nikolai ilkten söylemek istemedi. Amerikalı silâhı burnunun ucuna dayadığı zaman onu Raskenko'ya öldürttüğünü itiraf etti. Joe bir kalem kâğıt bularak Raskenko'nun önüne koydu. Ana Remzi'yi öldürdüğüne dair bir itiraf yazdırdı ve imzalattı. Sonra Hasan'a teslim ederek itirafıyla birlikte karakola götürmesini söyledi.

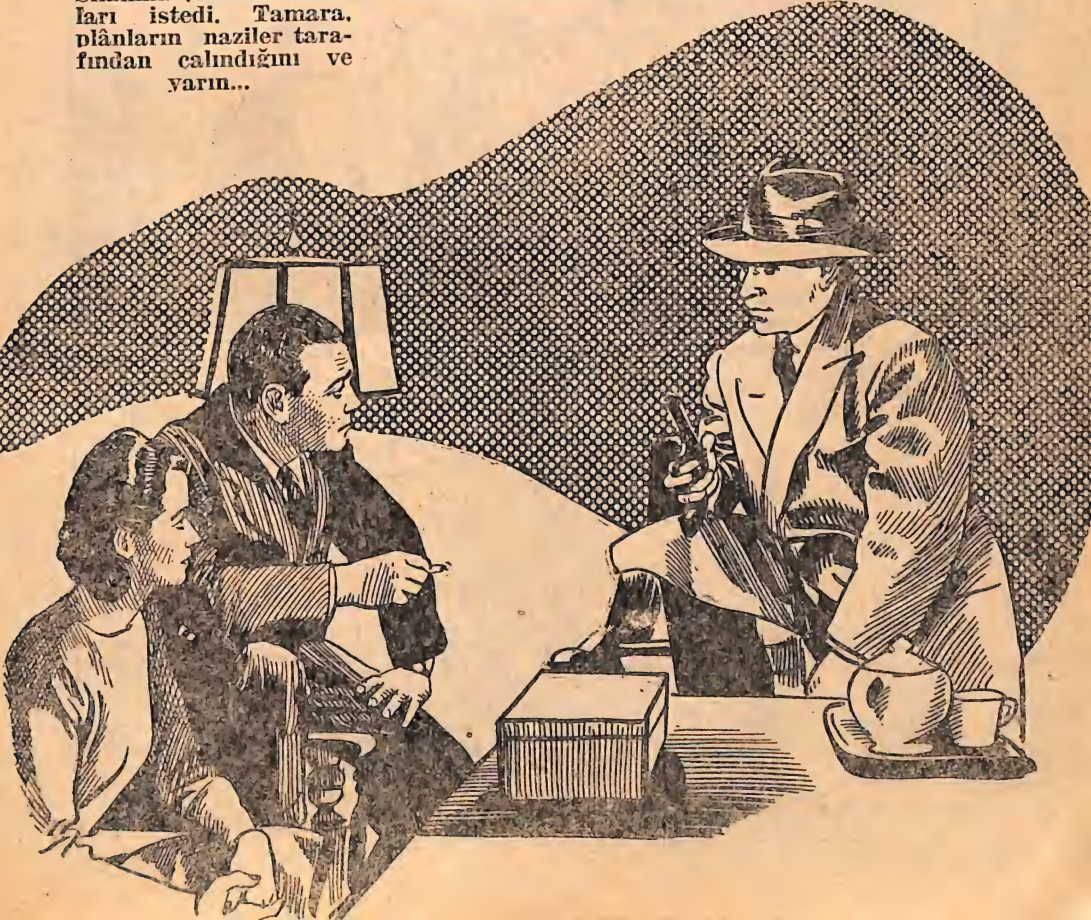
Hasan'la Raskenko çıktıktan bir müddet sonra evi Nazi ajanları bastılar. Şefleri Robinson da başlarındaydı. Aralarında silâhlı çarpışma oldu. Nikolai öldü. Tamara'yı Joe kapıdaki otomobillerden birisine atlıyarak kaçmağa muvaffak oldular.

Joe doğruca gazete idarehanesine giderek baskı dai-

resine indi. Orada plânların basılmak üzere bağlanmış sayfalarını birer birer kıldı. Artık korkulacak birşey kalmamıştı. Yalnız şimdi plânları ele geçirmeliydi. Doğruca gazetesinin sahibi Bastaki'nin odasına çıktı. İçeri girdiği zaman karşısında Robinson'u buldu. Hemen silâhını çekerek plânları istedi. Robinson hayatından korkarak plânı çıkardı. Joe bunları tablanın içinde yakarak yoketti. Derken Hasan'la birlikte polisler de gelerek matbaayı bastılar. Bütün Nazileri tevkif ettiler.

Ertesi gün Joe'yle Tamara birlikte Yeşilköy hava meydanından Kahire'ye uçakla hareket ettiler. Kıymetli dostları Hasan onları uğurlamaya gelmişti.

Silâhını çekerek plânları istedi. Tamara, plânların naziler tarafından çalındığını ve yarın...

Gizli Mektup

2 X-9

NEDEN BENİ TAKİP EDİYORSUNUZ EĞER PEŞİMİ BIRAKMAZ SANIZ ŞİMDİ SİZİ POLİSE VERE CEGİM.

ZAHMET ETMEYİN

BİR İŞARET YAPIN, KOSAR GELİRİM

359. GEFİNE BLAKE'İN ADI TULSA'NIN MÜCEVHERLERİNİ EDE GÖRMENİN PLANLARI YAPTIĞINI HABER VERDİ.

MÜCEVHERLER TESHİR EDİLME SE İYİ OLUR.

OLMAZ. KORUYA MADİĞİMİ ZA NUK. MEDERLER

TABİİ BUNLARI TESHİR ETMEK İSTERİM. SİZE İTİHADIM VAR. TERTİBAT ALMAK İÇİN ÖZEL KATİBİM MEHMET ALİ İLE ANLAŞINIZ. TANIŞTIĞIMIZA MEHMET'İN OLDUM

MEHMET ALİ EFENDİ PRENS APUL LALLA GİZLİDEN GİZLİYE İHANET ETMEK TEDİR

MÖSYÖ BLAKE ŞEHİRDE BİZİ BERABER GÖRMESİNLER. FAKAT HERŞEY HAZIR OLUNCA BEN SİZE HABER VERİRİM.

PEKÂLÂ! BENDE BU SİRADA X-9 İLE KIZIN İÇABINA BAKARIM.

BLAKE YAKIT KAYDETMIYOR.
YURARISI X-9 UN APARTMANI
ASAGISI KIRALIK..

YI.. ORASINI
DA BIZ TU-
TARIZ..

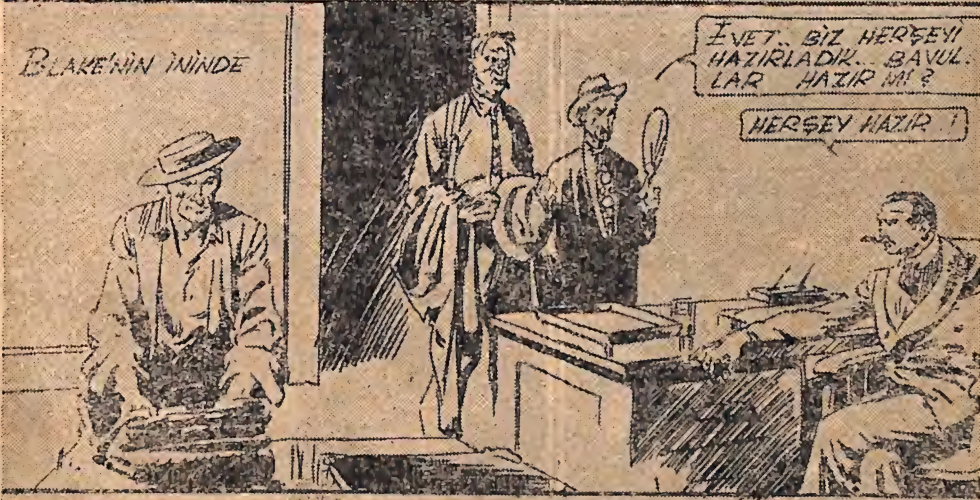

NE ZAMAN
TASINABILI-
RIZ?

ISTERSENIZ HEYEN
BUGUN TASINABILIR.
SINIZ..

BLAKENIN ININDE

EVET.. BIZ HERSEYI
HAZIRLADIK.. BAVUL-
LAR HAZIR MI?

HERSEY HAZIR!

X-9 BLAKENIN ADAMLARIN-
DAN IKI KISMIN ALT KATTI KIRA-
LADIKLARINI BILMIYOR.

EGER CIMMININ HIZMETCISI
BENI TANIMASAYDI SIMDI BLAKE-
NIN BUTUN PLANLARINI OGREN-
MIS OLACARTIM.

FARAT BUNA KARSI
LIK CIMMINI KURTAR-
DIK..

ALT KATTA..

YANGIN TULUMBASINI
KIRDIM VE ASANSE-
RU BOZDUM. BIRKAC
DAKICA SONRA SUN-
LAR HERSEYI YAKAR..

PERI ATEGLE-
YIP KACALIM..

ASANSÖR ÇALIŞMIYOR. TE-
RAÇAYA ÇIKALIM
BİR FIKRİM
VAR..

EĞER BURADA
ETFAİYİYİ BEKLİ
YECEK OLURSAK
KEBAP OLURUZ
DEĞİL Mİ REİS?

BENDE BİR
PARAŞÜT
VAR. RÜZGAR
İLE BUNU AĞA-
LIM. BİR
ANDA A-
LEVLERDEN
UZAKLA-
ŞIRIZ. NE
DER
SİN..

HAYATIMDA ŞİMDİ
YE KADAR BU
GEŞİT MEYECAN
GEÇİRMENİŞTİM..

NE ATLAMA.. BİZ SIKI PARA
SÜTÜYMÜSÜZ DE HABERİMİZ
YOK.. YARALANDIN MI
REİS? NEYE KALKMIYORSUN!

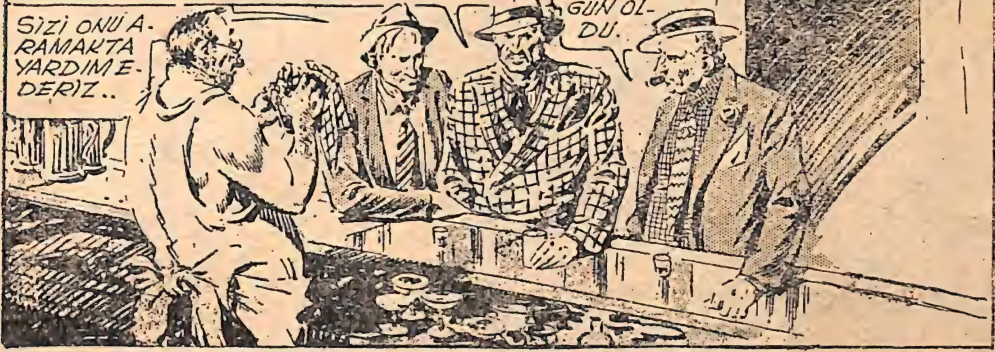
HAYIR! BİR ŞEY OLMA-
DI. FAKAT BLAKENİN ME-
NUN OLMASINI İSTİYORUM
(BELKEMİĞİ)
KIRILDI!
DEYİN
HERKESE

X-9 'UN ÖLDÜĞÜNÜ DÜŞÜNEN BLAKE VE ÇETESİ
SERETE İÇİYORLAR.

X-9 BİZİM EN TEHLİKELİ DÜŞMANI-
MIZDI. ŞİMDİ SIRA KIZA GELDİ.

BU ÇETE İÇİN
VERİMLİ BİR
GÜN OL-
DU.

SİZİ ONU A-
RAMAKTA
YARDIM E-
DERİZ..

HÂLÂ PEŞİMİ
BIRAKMIYACAK-
MISINIZ ? DAİMA
SİZİN YÜZÜNÜZÜ
GÖRMekten İSTİ-
HAM KAPANDI..

BUYRUKLARINIZI YERİ-
NE GETİRMEK ZOR-
RUNDAYIM. YEMEĞE
Mİ GİDECEKSİNİZ ?
BUYURUK..
BEN SİZİ
BEKLE-
RİM..

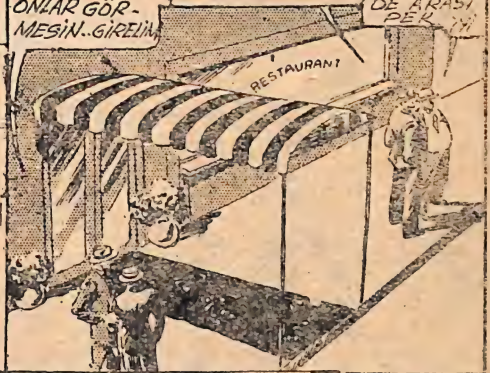

CİMMİ YEMEK YEMEME LOKANTAYA
GİRDİ. LOAN VE HARPER DIŞARIDA
BEKLİYORDI.

GİRDİ.. HAYDI
ONLAR GÖR-
MESİN.. GİRELİM.

BENDEN BİRTİ..

BENİMİLE
DE ARASI
PER..

BÜTÜN PLANLARI CONNİNİN
ŞİFLİĞİNDE, YEMEK MASASI-
NIN ÜZERİNDE BIRAKTI.

EV BOŞ.. SER.
BESTEE GİRE-
BİLİRSİNİZ..

BEŞE DOĞRU
GİDERİM. ON-
LAR ÖYLE MEY-
DANDA BİRA-
KILACAK GEY-
LER DEĞİL..

LOAN
HARPER
CİMMİNİN İKİ
HAYDU-
DUN YA-
NINDA
YEDİĞİNİ
BİLİYOR-
LAR.

MARIA.. GÖK ÖNEMLİ... HEMEN BİR
KAĞIT VER.. UNUTMADAN ÖNCE
BİR ADRES YAZAYIM..

BUYURUN! EVET PAT.
RON İNANDI. BUGÜN
PEŞİNDEN ADAMLAR
HARPERİ EKEREK
ORAYA YALNIZ Gİ-
DECEĞİNE EMİNİM

CHANNI
TEK BA-
SINA Gİ-
LİŞE Gİ-
DİP GE-
TENİN
PLANLARI
NI ELE
GEÇİRME-
GE KA-
RAR VER-
MİŞTİ

OOO! MÖBYÜ HARPER..
BENİ BİRAZ GEZDİRİR
MİSİNİZ? BU SERGEMİN
DAİMA PEŞİNDEN DO-
LAŞMASINDAN ÇOK
BİKTİM.

EMREDE-
R SİNİZ
BAYAN..

AH!
GANTAM
DUŞTU

MUSAADDE EDER..
SENİZ İNİP ALA-
YIM..

HANI BANA OTOMOBİL
KULLANMASINI BİLMİ-
YORUM DEMİŞTİNİZ..

YALAN
GÖYLEMİŞTİM.

LOAN! BENİ YOLUN
TASINDA YAYA İZLİYİN
HERHALDE AYLINDA YINE
TEHLİKELİ BİRŞEYER VAR

GAHİSA.. CA.
BÜK GEL..

BELKİ OVA
SARILMAK
İSTEDİĞİ
Mİ İÇİN
KASIRIŞ-
TIR.

LOAN CIMMIYİ BULMAK ÜZERE
HAREKET EDİYOR.

BUGÜN BİR YERE
GİDECEĞİNİ SÖY-
LEMEDİ Mİ?

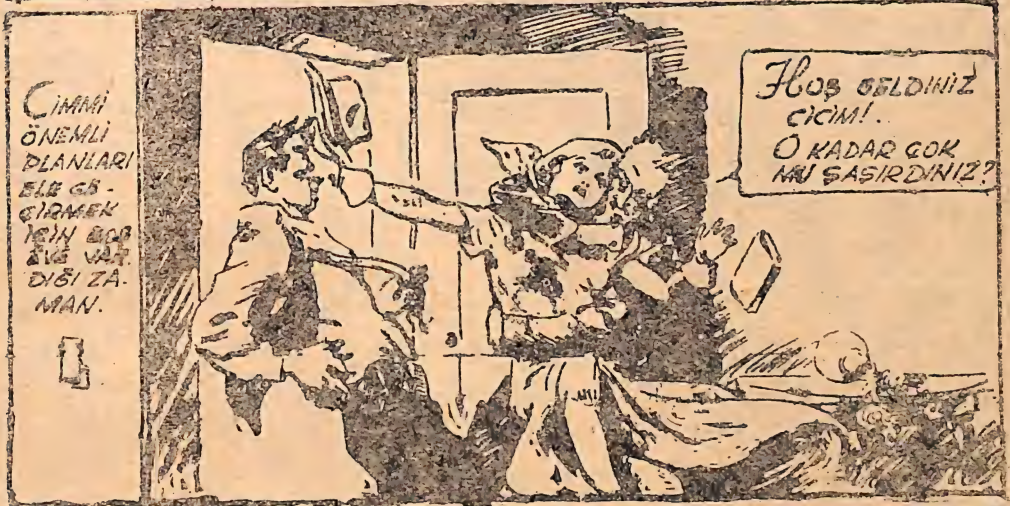
ACELEYLE BİR
ADRES YAZDI..
BURADA.. MASA..
NİN ÜSTÜNDE..

BİR GİFTLİKTE ARKADAŞLARI-
NI ZİYARETE GİTMİŞ..
ŞİMDİ BİZ DE ORAYA HERHALDE
BÖYLE BİR
KIZIN ARKADAŞLARI
YOKTUR..

CIMMI
ÖNEMLİ
PLANLARI
ELE GE-
ÇİRMEK
İÇİN GÖK
EVE VAR-
DIŞI ZA-
MAN.

FLÜS GELDİNİZ
CİCİM!
O KADAR GÖK
NU SASIRDINIZ?

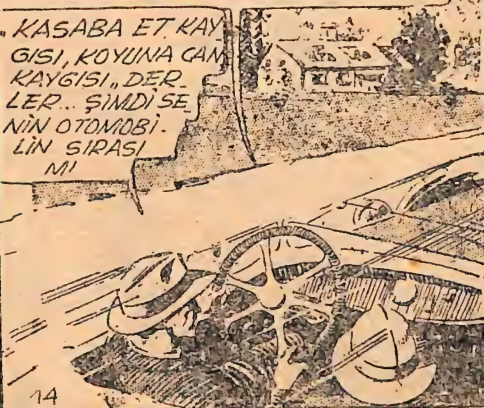

İŞTE ORADA! OTOMOBİLİMİ
TANIDIM.. OH GÖK ŞÜKÜR A-
RABAMI BULDUM

KASABA ET KAY-
GISI, KOYUNA CAN
KAYGISI, DER-
LER.. ŞİMDİ SE-
NİN OTOMOBİ-
LİN SİRASI
MI

BUNLAR DA
KİM OLARI?!

ŞİŞMANI MEŞ-
HUR HARPER
HAZRETLERİ..
ÖTEKİ DE KIZIN
KORUYUCUSU..

ELLER YUKARI!.. SESSİZCE
İÇERİ GİRİN.. İŞİN ŞAKA GÖ
TÜRÜR TARAFI YOK HA!

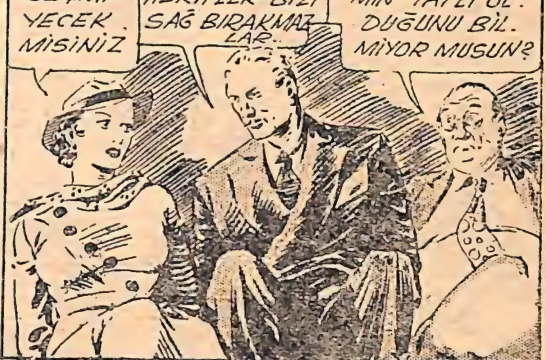
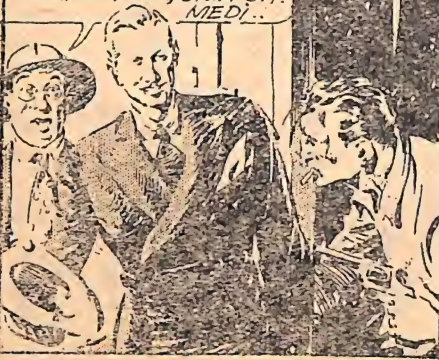
ÇİMMİ'NİN ARKADAŞ
LARI HİÇ HOŞUMA GİT
MEDİ..

BEKİ
TAKİP
ETMER..
TEN VAZ
GEÇMİ-
YECEK
MİSİNİZ

ARTIK İŞ
TER İSTE-
MEZ VAZ GE-
GECEĞİM.. BU
HERİFLER BİZİ
SAĞ BIRAKMAZ
LAR..

NELER SÖY-
LÜYORSUN
LOAN..?

BENİM CANI-
MIN TATLI OL-
DUĞUNU BİL-
MİYOR MUSUN?

NE !!!? KIZ, KORUYU.
CUSU VE HARPER MİĞ
ALAL.. ŞİMDİ BİR
ÖTERİ KALDI
BEN BİRAZ
SONRA
GELİRİM

BLAKE-
NİN ADA-
MI DURU..
MU ŞEFİNE
BİLDİRDİ.
HAYDUT
BU HABE-
RE ÇOK
SEVİNDİ.
BU SIRA
DA KAPI
DA BİR
SATICI
BELİRDİ.

MEYVA SATAN BİR
İHTİYAR..

KAPIDA
KİM
VAR?

BOZA-
CAK PA
RAM
YOK..

ZİYANİ YOK!.. ÜS-
TÜ SENDE KAL-
SIN.. FAKAT DER-
HAL UZAKLAŞIN..

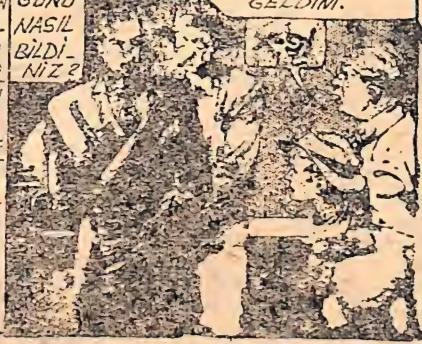
PARANIN ÜSTÜ
İÇİN ŞUNU HEDİ-
YE ETSEM YETERMİ?

MEX.
NA
SATAN
İHTİ.
YAR.
ÜÇÜ.
NÜN
DE
ELLE
RİNİ
GÖZ.
DÜ.

FAKAT
SİZ KİM-
SİNİZ?
İĞERİDE
NE OLDU.
GÜNÜ
NASIL
BİLDİ.
NİZ?

LOKANTADA YEMEK Yİ-
YORDUM. İKİ HAYDUT
KONUŞTUKLARINI CİMMİ-
YE İŞİTTİRMEK İSTİYOR-
LARDI. MERAK ETTİM,
GELDİM.

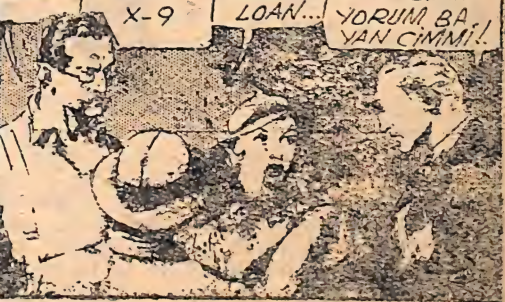
HARPER ONU FLORİDAYA HAREKET
EDECEK OLAN İLK TRENE YETİŞTİR.

BEN LOAN
İLE EVDE KA-
LIP ARAŞTIR-
MA YAPACA-
ĞIM.

SİZDEN
KURTULDU-
ĞUMA ÇOK
SEVİNİ-
YORUM
LOAN...

BEN HER
ŞEYDEN EV-
VEL PAÇANI
KURTARDI-
ĞIMA SEVİNİ-
YORUM BA-
YAN CİMMİ!

PEKİ
X-9

HER TARAFI
ARADIK. FAKAT
HİÇBİRİZ BU-
LAMADIK. DOMUZ
HERİFLERİ-
İZ BİR-
KIRLAN-
MI?

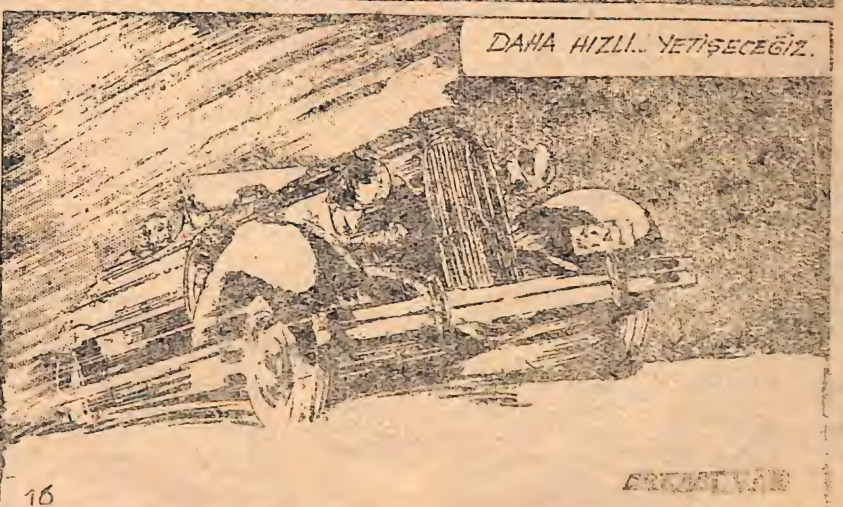
BİR OTOMOBİL!
İSTE BLAKE ÇETE-
NİN DİĞER ÜYELERİYLE
AŞAĞIDA.. ŞİMDİ
BURADA OLDUĞUMU.
ZU ÖĞRENİR-
LER..

YUKARIDA
İKİ POLİS
VAR. BİZ
BAĞLIYIZ.
BİRŞEY YA-
PAMADIK.

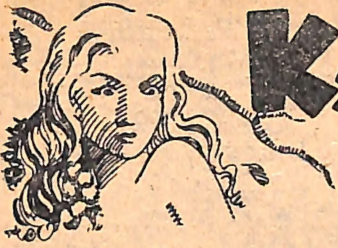
NE?!. POLİS Mİ VAR?
ÇABUK ÖYLEYSE
KAÇALIM.

DANA HIZLI.. YETİŞECEĞİZ.

9
İLE
LOAN
İKİ HAYDUT
DU SIKICA
BAĞLADIK.
TAN SONRA
BLAKE VE
AKKADAS-
LARINI
TAKİSE
BAŞLADILAR

KAPLAN KIZ

ÇEVİREN :

ASIM YEĞİNOBALI

Restmliyen : AYHAN

Ada, sinemalarda görülen Güney denizi adalarına benziyordu. Zaten bizim oraya gidiğimiz de, bir sinema mevzuundan farksızdı. Küba'dan ayrılalı üç, dört gün olmuştı. Tahahhi denilen bir adaya gidiyorduk ki, yolda bir kasırgaya yakalandık. Bir an sakin bir denizde güzel güzel gidiyorduk, ertesi an artık çılgın bir ilâhın dünyasına girmiş gibiydik. Deniz durulup da, güzel bir şafak sökünceye kadar olup biteni pekiyi hatırlamıyorum. En nihayet güverteye çıkıp, etrafımıza bakındık ve ufaklık bir adaya yanaşmış olduğumuzu gördük. Ortadaki alçak tepenin etrafında uzanan sık koruluğu, kumsalı ve mavi koyuyla âdetâ bir tablo.

Yeğenim Stivi, kaptana:

— Burası da neresi? diye sordu.

Kaptan:

— Harita ismine «Bulu» diyor. Meskün değilmiş, diye cevap verdi.

Çıkıp sahilde kamp kurmağa karar verdik. Akşam yemeğini kumsalda yedik, sonra da gidip ağaçların altında oturduk.

Herşey son derecede sakin, sessiz ve güzeldi. Fakat arada sırada arkamızdaki orman sinsi sinsi hissediyor ve aklıma okuduğum macera romanlarındaki vahşi hayvanları, yamyamları getiriyordu. Bu hissiyeti duyunca, ağaçların arasında saklanan birinin bizi seyrettiğini hissetti gibi oluyordum.

Yatın kaptanımla tayfaları yata döndüler. Stivi'yle ben, kumsalda kaldık. Stivi benim yeğenimdir, yani ağabeyimin oğlu. Fakat ağabeyim, ben-

den o kadar büyüktür ki ben Stivi'nin teyzesi değil iyi bir arkadaşımıdır, o bana sadece «Esi» der. Ağabeyim, Amerika'nın en meşhur sirk sahiplerinden biridir. Çok zengin olduğu için, Stivi'yle ben ikide bir yatımıza atlar, canımızın istediği gibi gezeriz. Ama hiç bu seferki gibi güzel ve garip bir macera geçirmemiştik.

Sabahleyin uyanınca Stivi'yi yanımda göremedim. Kahvaltı 8.30 daydı. Saat daha altı buçuğa gelmemiş olduğu için biraz gezinmeğe karar verdim.

Saçlarımı tararken, gene arkamdaki çalıların arasından birinin bana baktığını hissettim. Döndüm baktım. Hakikaten de büyük yapraklı bir bitkinin dalları kımlıyordu.

Bir an korkudan kalbim duracak gibi oldu. Sonra gece gündüz yanımdan hiç ayırmadığım tabancamı çıkardım ve ağır ağır bitkinin arkasındaki hayvana doğru ilerledim.

Yapraklar okadar sıkı ki, hayvanı göremiyordum. Fakat ben ilerledikçe o geriledi ve beni ormanın derinliklerine doğru çekti. En nihayet etrafı yüksek bitkiyle çevrili ufak bir meydana geldik. O zaman önümüzdeki kızıl çiçekli çalıların dalları aralandı. Kalbim deli gibi çarpınmağa başladı. Tabancamı kaldırdım ve çalığa nişan aldım. Fakat elim birden hayretle yanıma düştü. Çünkü dalların arasından çıkan hayvan görülmemiş derecede güzel bir kızdı.

Cildi fındık kabuğu rengindeydi. Uzun, dalga dalga

saçları belinden aşağıya kadar iniyordu. Hareketleri genç bir dişi kaplaninkiler kadar çevik ve ahenkliydi. Çırlıçılak olan vücudu da, kusursuz denecek kadar güzeldi. Bana yaklaştıkça: Acaba neden saçında çiçekler, boynunda, kollarında halkalar yok? diye merak ettim. Çünkü sinemadaki cenup adasının yerlileri, hep böyle süslenirler. Sonra yavaş yavaş bunun beyaz derili bir kız olduğunu anladım. Gözleri maviydi. O kadar şaşıtm ki, hemen yere oturuverdim. O zaman kız bir sıçrayışta yanıma geldi.

Bir saat sonra yeğenim, bizi bulduğu zaman, ben sırtüstü baygın uzanmışım ve kız yanıma çömelmiş dişlerini omzumuma geçirmişti. Vahşi bir şekilde hırıldayıp tırnaklıyarak, Stivi'nin üzerine atıldı. Tam o sırada yattaki adamlar kahvaltımızı getirmişlerdi. Sesleri duyunca hemen koşullar ve ağaçların arasına kaçan kızın peşine düştüler. Ben o zaman kendime geldim ve:

— Yakalayın! diye bağırdım. Yakalayın ama, incitmeyin. Ben o kız bulunmaz bir hazinedir!

Bir dakika sonra yeğenimle ben de adamların arkasından koşuyorduk. Stivi:

— Sana birşey yaptı mı Esi? diye sordu.

— Hayır, dedim. Ama çok korktum.

— Acaba neyin nesi dersin?

Ben heyecanla:
— Beyaz bir kız, dedim. Kimbilir, herhalde bir deniz kazasında buraya düşmüş. Stivi, ne biliyoruz, belki de vahşi bir hayvanın sütünü filân emmiştir.

Stivi:

— Vay canına! dedi. Belki

de öyledir. Bak, işte orada.

Hakikaten de kız, önümüzdeki dev gibi ağacın kalın bir dalının üstüne uzanmış duruyordu. Biz yaklaşınca başını kaldırdı ve bir kedi gibi hırıldadı. Fakat gözlerinde korku yoktu. Sadece vahşi bir sevinç. Birden bir hareket yaptı. Ben:

— Dikkat!

Diye bağırdım, fakat çok geç! Kız, yeğenimin üstüne atılmıştı bile. Altalta üstüste boğuşmağa başladılar. Ben hemen sırtımdaki ceketi çıkarıp, kızın başına sardım. Boğuşma derhal durdu. Kız, ceketi başından çekti ve adım adım gerilemeğe başladı. Ben başımdaki eşarabı da çıkarıp ve yavaş yavaş yaklaştım. Kız merakla beni seyreliyordu. Yanına gidip eğildim ve çabucak bileklerini eşarabımla bağlayıverdim. Yakalandığını görünce, gene bağırpıp çağırmağa başladı. Zorla yata götürdük.

Benim kamaranın yanındaki kamarada kırılacak ne varsa boşalttık ve kızı içeri koyup kapıyı üstünden kilitledik. Kız hemen kapıya atıldı ve homurdanıp, tırmalamağa başladı.

Stivi duvara dayanıp yüzündeki terleri silerek:

— Pek güzel mahlûk, değil mi? dedi.

— Evet, dedim. Ee, şimdi ne yapacağız?

— Dosdoğru Amerika'ya dönüyoruz. Bu Kaplan Kızı, babamın sırkinde göstereceğiz. Menecerliğini de ben yapacağız...

Stivi, gece yarısına kadar Kaplan Kız hakkındaki planlarını anlattı durdu. En nihayet kamaralarımıza çekildik. Herkesin uyuduğundan emin olmak için yarım saat kadar bekledim. Sonra bir tarafa ayırdığım havyarlı sandviçleri, soğuşları alıp, yavaşça yanındaki kamaraya girdim. Kaplan Kız yatakta yatıyordu. Ben elektriği yakınca doğruldu.

— Sigara içip içmediğini bilmiyorum, dedim. Ama istersen benimkinden al.

Kaplan Kız:

— Çok nazıksınız, dedi. Şu koltuğa oturun lütfen. Müsaadenizle hemen yemeğe başlıyorum. Senelerdir mide-me böyle enfes şey girmemişti.

Ben:

— Doyuncuya kadar ye, dedim. İşler iyi gitti, değil mi? Gönderdiğim kaplan derisini beğenmişsin görüyorum. Hem pek de yakışmış maşallah. Salonda dururdu.

Kısa bir sessizlik oldu. Kaplan Kız, iştahla fakat gayet kibarca yiyordu. En nihayet:

— Yeğeniniz aldandı mı? diye sordu.

— O kadar aldandı ki, babasına telgraf çekti. Amerika'ya dönüyoruz.

— Demek okadar iyi rol yaptın. Bu iş daha ne kadar sürecek?

— Sonuna kadar. O adadan ve babandan kurtulmak için herşeyi yapmağa razı olduğunu söyledin, ben de bu çareyi buldum.

— Tabii. Siz ne dersenz onu yapmağa söz verdim. Sözümde duracağım. Kurtuldum ya!

— Kaç senedir o adadasın?

— Altı. Babam iflâs ettikten sonra elimde azıcık para kalmıştı. Bulu adasını satın aldı. O zamandanberi bir defacık bile adadan ayrılmadım. Maamafih babam arasıra yiyecek almak için Tahati'ye gidiyor. İyi ki siz geldiğinizde de oradaydı. Yok-

Hakikaten de kız, önümüzdeki dev gibi ağacın kalın bir dalının üstüne uzanmış duruyordu.

sa imkân yok karaya çıkamazdınız. Sizi vururdu.

Ben hiddetle :

— Alçak! dedim.

— Yok, öyle demeyin. Babam yarı yarıya delidir. İflâs edince, aklını kağırdı. Şehir hayatından uzaklaşıp, tenhada sözüm ona «Tabii» bir hayat sürmeği aklına koydu. Ona göre hava hoş. Yaşayacağı kadar yaşasın. Ama yoncağ yaşındaki kızı da alır Allahın yabani adasına karparsa, o zaman iş değişir. Altı sene ne kadar sıkıldığımı, neler çektiğimi tasavvur edemezsiniz.

— Ya Amerika'ya dönünce ne yapacaksınız?

— Bilmem. Sizin sirkteki işim bittikten sonra Allah benim bir çareme bakar.

— İsmim ne senin

— Kaplan Kız yetişmez mi şimdilik?

Kaplan Kız'a güzel bir kafes yaptık. Artık Stivi'yi görmeyin. Elinde büyük eldiven, ve kamçıyla sözüm ona vahşi kızı terbiye ediyor, ehlileştiriyordu. Bir defasında kafese nadide bir tatlı koyunca kız: Hayır demek ister gibi başını salladı. Artık Stivi'deki sevinci görmeyin! Kaplan Kız'a evetle hayır arasındaki farkı öğrettim, diye nerdeyse uçacaktı.

Ben:

— Fazla ehlileştirme, diye ihtarda bulundum. Unutma ki baban, hakikaten vahşi olan bir Kaplan Kız bekliyor.

— Biliyorum, biliyorum! Ama azıcık ehlileştirmeli ki, sirkte numara filân yapabilsin.

— Peki ama, pek de fazla değil. Hem sonra bütün gün onunla uğraşırsan, ondan hoşlanmağa filân kalkarsın neme lâzım!

— Sersemlik etme Esi! Maamafih itiraf etmek lâzım: Kız hakikaten hoşuma gidiyor. Şimdiye kadar gördüğüm bütün genç kızlar beni değil paramı severler ve iltifatlarıyla başımı şişirirlerdi. Halbuki bu öyle değil. Benim

kim olduğumdan bile habersiz!

Stivi'nin dedikleri beni endişeye düşürdü. Fakat buna rağmen, Stivi her gün daha iyileşiyordu. Kaplan Kızın güzel, sıhhatli vücudunun yanında kendinden utanır oldu. İçkiyi, sigarayı bıraktı. Her gün yüzüp kaptanla boks maçları yapmağa başladı. Bütünü değişiyor ve gürbüz, yağız bir delikanlı olmağa başlıyordu.

Bir gün korktuğum başıma geldi. Kaplan Kızın denizde yüzmesine izin veriyorduk. Yat durduğu zaman atılıyor ve biraz suda kaldıktan sonra gene yata çıkıyordu. Bahama adalarından ayrıldığımız gündü. Gene yüzmeğe başladı. Bu sefer Stivi de indi. Tam bu sırada biraz ötede bir köpekbalığı görünmez mi? Biz yattakiler dehşetle güverteden seyrediyorduk. Canavar, dosdoğru Kaplan Kız'a hücum etti. Stivi bunu görünce hemen atıldı ve kendi hayatını tehlikeye koyarak onu kurtardı. Güverteye çıktıkları zaman da kızı kollarının arasından bırakmadı ve göğsüne bastırıp saçlarını okşamağa baladı. O Kaplan Kız olacak hınzır da tırmalamalarını, homurdanmalarını tamamiyle unutmıştu. Hem onu yeğenimin kolları arasından çekip aldım ve aşığıya götürdüm.

— Bana bak, dedim. Yeğenimi rahat bırak, alıyor musun? Böyle işe gelemem!

Kız hıçkırarak:

— Ama benim hayatımı kurtardı, dedi. Esi, onu okadar çok seviyorum ki...

O günden sonra yeğenimin Kaplan Kız'ı görmesini menettim. Fakat Stivi'nin niyeti bozuktü.

— Ben bu kızı seviyorum, dedi. Sirk'e filân götürmeğe, elâleme göstermeğe dayanamam. Sirkte numara yapmıyacak!

Ne yaptım ne ettimse, vazgeçiremedim. Böyle yarı küskün bir vaziyette Nev York'a

geldik.

Ağabeyim bizi heyecanla karşıladı ve Kaplan Kız'a hayran oldu. Fakat Stivi'nin inadı inattı. Kaplan Kız'ı sirkte göstermiyecekti. Fotoğrafçıların, gazetecilerin akın akın yata geldiğini görünce fena halde tepesi attı ve:

— Bunlara bir nihayet vereceğim! diye bağırarak içeri girdi.

Güverteye geldiği zaman bir elinde İncil vardı. Öbür eliyle de, Kaptanı tutmuş sürüklüyordu. İncil'i kaptanın eline tutuşturarak kafese girdi ve Kaplan Kız'ı kendine çekti ve Kaptana:

— Haydi, şimdi bize düğün duasını oku! diye bağırdı. Haydi diyorum. Ne yaptığımı biliyorum.

Gazetecilerle fotoğrafçılar hemen davrandılar. Etrafı bir heyecandır kapladı. O alçak Kaplan Kız da, munis munis duruyordu. Ağabeyim önce bağırdı, çağırdı, sonra nedense birden fikrini değiştirdi ve:

— Pekâlâ Kaptan, dedi. Oku şu düğün duasını.

Gazeteciler gittikten sonra, ağabeyim oğluna:

— Aferin Stivi, dedi. Ne iyi reklâm yaptın öyle! Şimdi Kaplan Kız'ı bütün Amerika duyacak. Önce ciddi yapıyorsun zannettim de kızdım ama, sonra düşündüm ki bir vahşi kıza okunan düğün duası dua sayılmaz ki!

O zamana kadar hiç sesini çıkarmamış olan Kaplan Kız, birden başını kaldırdı ve berrak bir sesle:

— Pekâlâ sayılır, dedi. Ben evliliğimden gayet memnunum. Size gelininizi takdim edeyim, sayın kayın پدرim: Altı sene evvel iflâs edip ortadan kaybolan Milyoner Holden Langdon'un kızı Anita. Yarın sabah, hep beraber nikâh memuruna gideriz, sonra da mükellef bir halo veririz.

TÜRK ROMANLARI

TÜRK ROMANLARI MİLLÎ TERBİYE VERECİK, MİLLÎ KAHRAMANLIKLARIMIZI AŞILIYACAK ESERLERDİR

YAZAN : APTULLAH ZİYA KOZANOĞLU

TÜRK TARİHİNİN BAŞTAN BAŞA KAHRAMANLIK VE FEDAKÂRLIKLARLA DOLU HİKÂYESİNİ GÜZEL BİR DİLLE ANLATAN BAŞTAN BAŞA HEYECAN VE MERAK DOLU BİR KİTAP. MUHAKKAK OKUYUNUZ.

FİATİ 100 KURUŞTUR.

YAZAN : APTULLAH ZİYA KOZANOĞLU

LÂLE DEVRİNİN ZEVLİK VE SAFASI İÇİNDE DÖNEN SARAY ENTRİKALARINI, İSYANLARI ANLATAN EŞSİZ BİR KİTAP. 18 BÜYÜK, 33 KÜÇÜK RESİMLE SÜSLÜ OLAN BU KİTAP 230 SAYFADIR. FİATİ 150 KURUŞTUR.

ÇIKARAN:

